
This item was submitted to [Loughborough's Research Repository](#) by the author.
Items in Figshare are protected by copyright, with all rights reserved, unless otherwise indicated.

1NT8_mp3_Our Story_Oral Histories of Women from Turkey

PLEASE CITE THE PUBLISHED VERSION

LICENCE

CC BY-NC-ND 4.0

REPOSITORY RECORD

Türkmen, Nuray. 2020. "1nt8_mp3_our Story_oral Histories of Women from Turkey". Loughborough University. <https://doi.org/10.17028/rd.lboro.13273241.v1>.

Ben Ankara’da doğdum. Doğma büyüme Ankaralıyım aslında. Bi’ yedi yıl sadece İstanbul’da yaşadım. Onun dışında başka şehir değiştirmedim. İşte bu dönem kısmetse yine İstanbul düşünüyorum ama tabii İstanbul’da da fazla kalmak gibi bir düşüncem yok. Öyle biraz farklı şehirlerde gezmek istiyorum. Yani böyle planladığım şeyler var. Mümkün merteye hayatım devam ettiği müddetçe değişik değişik kültürleri, değişik değişik insanları tanımak istiyorum. O yüzden de biraz artık bi’ yolculuk yapmak istiyorum. Benim için şeydi hani , güvenli bir ortam yaratmaktı her şeyden önce. Onu da hani annem sağladı bana, bir tane ev verdi. “Al burası senin güvenli ortamın olsun” dedikten sonra kendimi hani bir yerlere gitmeye daha hazır hissetmeye başladığımı farkına vardım. Hani bi’ şeyleri yapabilirim..bi’ de bi’ taraftan da mesela tam annemle komşu olmuşken ay bi’ şeyler yaşayacağız diye böyle...kaybettiğimiz o zamanı böyle daha sıkı yaşayacağız diye düşünürken bi’ anda böyle İstanbul’a falan gidip aa ben tekrar İstanbul’a gidiyorum filan oldum. Ve yani aslında böyle yaşamak istiyorum galiba, kafama göre.

Ben doğdum, büyüdüm, Ankara’daydım. Sanırım 90, tam tarihleri bilmiyorum ama 95 veya 96, 95’in ortaları olabilir. 1995’in ortalarında İstanbul’a gittim. 5,6 yıl kadar İstanbul’da kaldım. Yani daha doğrusu sürgün edildim. Yani lubunyalığının, ilk trans kimliğimin olduğu o dönemlerdi. İster istemez.. ailem bir gecekondı semtinde yaşıyordu ve benim davranışlarım artık birçok kişinin gözüne batmaya başlamıştı ve beni İstanbul’a, ablamın yanına gönderdiler. Buradaydım yine, Ege Mahallesi. Burası gecekonduydu, yıkıldı. Yerine büyük büyük binalar yapıldı.

Biz 5 kızız. Yani aileme göre 4 kız 1 erkek, bana göre dört buçuk, beş (gülüyor). Yani fark etmiyor. Aslında son dönemlerde kendime 4,5 dediğim şey şuydu hani. Kendime herhangi bir böyle cinsiyet de atamak istemiyorum. Yani kadınlık ve erkekliği de kendi içimde çok sorguladığım bir dönemdeyim. Yani ne önemi var ki kadın mı erkek olmanın. Ne diyeyim işte.. LGBT veya işte kuir olmanın ne önemi var ki dediğim bir dönemden geçiyorum. Sanki bu dönemlerde çocukluğuma geri dönüyorum gibi. Ama böyle travmalarına veya yaşadığım şeylere. Sanki bu dönem biraz daha her şeyin çok açığa çıktığı bir dönemmiş gibi geliyor bana. Geriye dönüp bakma fırsatını daha yeni yakalıyormuşum gibi. Annemle olan ilişkiyi mesela daha hani atmamaya çalışır, yakın bir yerden bakıyormuşum gibi ama yani şeydi, yani diğer insanlara benzemiyordum. Mesela en belirgin şey: “Niye ben farklıyım?” dediğim. Çünkü biraz önceki söylediğim gibi aileme göre 4 kızdan sonra gelen bir erkek çocuğu ama..erkek çocuğu ama niye erkeklerden

hoşlanıyorum. Niye hani şu şu tipteki kişilerden hoşlanıyorum dediğim bir şey. Aslında ilk karşılaşmalarım biraz toplumun veya mahallenin veya ailenin öfkesiyle olan şeylerdi. Aileye öfke duyduğumda bir şeye karşı bu bende var mı diye dönüp bakıyordum. Kendimi tanımaya başladığım yer, insanların verdiği tepkiler aslında. Sadece öfke de değil duygu veya hani ne olmam gerektiğini biraz o bana biçimlendiriyordu hayatımda. Ve neyi paylaşıp paylaşmamam gerektiğini de veya neyi açık edip etmemem gerektiğini de biraz o şeyler bana veriyordu gibi. Yani o yüzden “ben nasıl bir çocuktum”un karşılığı hâlâ bende çok belirgin değil. Hayat devam ediyor çünkü ve ben hayat devam ettiği müddetçe o döngüleri yaşadığına inanan kişilerden bir tanesiyim. Daha keşfediyorum ve hâlâ çocuğum aslında bir taraftan da. O çocukluğumu da bırakmak istemiyorum. Yani çocukluğumu da sınırlandırmak da istemiyorum. Orada kalsın istemiyorum, ben yaşam alıyorum ve bu yaşamın içerisinde deneyimler elde ediyorum. Bu yaşımda da hani o çocukluk denilen meseleyle .hâlâ o hani bir..bu budur, çocukluktur dedikleri şeyi de deneyimlemek istiyorum. Hala deneyimlemek istiyorum. O yüzden çocukluğumla ilgili böyle somut bir şey veremem ama şeyler vardı tabii ki..yani ben 4 kızdan sonra dünyaya gelmiş bir erkek çocuğuyum. Eve bir tane gelin getirmem gerekiyor. Askere gitmem gerekiyor. İşte okumam, evime bakmam, geçindirmem gerekiyor. İşte karıma iyi davranmam gerekiyor veya işte şöyle bir erkek modelini aslında aile çiziyordu bana nasıl bir erkek olmam gerektiğini ve ben etrafımdaki “nasıl bir erkek olmam gerekiyor”u da etrafımdaki böyle şeylerle..nasıl söylerler? Örnekler oluyordu yani herkesten bir şey almaya çalışıyordum. Ama bu ben değildim. Yani almaya çalıştığım şey..Her şeyden önce ben erkek değildim. Yani hani erkek olmak istemiyordum. Benim sadece tek derdim ben ben olmak aslında. Onun dışında bir derdim yok. Yani kadın olmak istiyor muydum? İşte vücudumda birtakım değişiklikler istiyordum ama onu da aslında öğrendiğimi farkına varıyorum. Yani vücudumun da şekillenmesini istemediğim şeyleri de o toplumda öğreniyorum. Mesela yan komşumun kocasının hareketlerini değil de karısının hareketlerini daha çok almaya çalışıyordum. Onun giydiği kıyafetler daha çok hoşuma gidiyordu veya işte mahallenin yağız delikanlıları benim daha çok ilgimi çeken şeylerdi. Aslında düşündüğümde bunlar aklıma geliyor ve o zaman bir kalıbın içerisine koymam gerektiğini de kendimi düşünüyorum. Yani o zaman zorunlu olarak ikisinden birisi tercih etmen gerekiyor. Çünkü senin önüne sunulan ya kadınsındır ya erkeksindir. Ben o zaman erkeklerden hoşlanıyorsam neyimdir? Veya işte ben..ne bileyim..ben erkek bedeniyle ilgili birtakım rahatsızlıklar duyuyorsam neyimdir? Veya işte Bülent Ersoy’u, Zeki Müren’i görüyorsam ben neyimdir? Veya işte bir erkekle yatmak için kadın olman gerekiyor duygusu..o

zaman ben kadın mıyım? Yani çünkü hani kafa karışıklıkları ile, bir kafa karışıklığıyla aslında şey geçiyor..çocukluk dediğimiz erken dönem..aslında hani kargaşa! Hani bugün diyoruz ya etiketler insanlara koyuyoruz. O dönemde de etiketleri kendi üstümüze yapıştırmak zorunda bırakıyoruz veya biz de etiketler koymak zorunda kalıyoruz. Çünkü yaşadığın, büyüdüğün veya gördüğün şey buna hizmet ediyor ve sen de bunun bir parçası olman gerektiğini düşünüyorsun. Çünkü insan insana ihtiyaç duyuyor ve sosyal bir varlık ve doğal olarak bunlardan bir şeyler alman ve onunla ilgili yaşamak..yalnız yaşamak istemiyorsun. Ama bir taraftan da yalnızlaştırılıyorsun. Sana görülen şey, bunları paylaşmaman gerektiği. Cinsellik yaşadığın kişilerle bile, hani dayanamayıp cinsellik yaşadığın kişilerle bile büyük kaygılarla büyük travmalarla yaşıyorsun. Ya açık edilir ve sonrasında başıma gelecek şeyler ne olabilir gibi. Aslında en masum şey. Vücudunun istediği bir dürtü. Karnın acıkıyor, yemek yemek istiyorsun ve yemek yediğin zaman işte hani çok fazla sorgulanmıyorsun..Hani aslında öyle de değil galiba ya.. Hangi yemeği seçtiğin bile, aslında damak tadın bile belirleyici, o dönem belirliyorlar yani hani annenin yaptığı yemek tadına göre uydurmaya çalışıyorlar ve senin damak tadın da ona göre şekilleniyor. Aynı bununki gibi bi'sey belki de yani. Yani hangi damak tadıyla, hani nelerle besleniyorsan ona göre de bir şey haline dönüşüyorsun ve benimki böyle geçti aslında. Yani nasıl tarif edebilirim ki başka..yani benim yaşadığım şey..aile işte bu toplumsal baskıya ayak uyduran bir aile ve erkek ve kadın rolleri var. Erkeğin yapması gereken, kadının yapması gereken, kız çocuklarının ve erkek çocuklarının yapması gereken şeyler, dışarıya karşı nasıl davranılması gerektiği, ailenin, çekirdek ailenin ne demek olduğu, akrabaların ne demek olduğu..işte kız çocuğunun da aslında neler yapması gerektiği, erkek çocuğunun da..belirliydi aslında. Öğrenilen, öğrendiklerini bize aktaran, babadan oğula, anneden çocuğa geçen bir şey aslında. Yani hani baktığında bunu görüyorsun. Şey gibi..her ailede kendi içerisinde bir devlet gibi ve ne kadar aynılaştırmaya çalıştırılsa da dışarıya evinden çıktığın zamanki hani toplumsal alan, yani mahalle, il, ilçe ve işte devlet kuralları farklı ve aynı zamanda babadan alma sana verilen memleket ismi de başka. Yani hani onlara uyum sağlaman, üç aşağı beş yukarı o kültüre ayak uydurman isteniliyor ve ona göre yetiştiriliyorsun. Aslında kendi içinde de bir kargaşa yaşıyorsun gibi geliyor bana. Çünkü ben mesela Sivaslı bir ailenin çocuğuyum. Dedem ve işte dedemler ve anneanne ve babaanneler ne çocuklarına öğrettiyse onun karmasını annemden ve babamdan yaşıyorum. Ve onlar da başka bir karmayı çocuklarına veriyor ve o çocukları da o karmayı başka birlikte oldukları bu başka bir karma ile karıştırıp yaşatmaya çalışıyor. Bir şekilde geçmiş muhafaza etmek bir taraftan ki bunun çok iyi tarafları da var bu

arada. Tamamen eleştirilesi yerler değil, ben öyle bakmıyorum. Yani çok güzeldi aslında bir hayata tutunma biçimleri de var. Bir taraftan da böyle altüst ettiği psikolojimizi yerler de var çünkü dünya da ilerliyor. Dünya ilerliyor derken.. Hepimiz hep bir yaşam alıyoruz. Ve o yaşamı aldıkça da başka şeyleri görüyoruz, başka deneyimler elde ediyoruz ve bunu nasıl hayatımıza geçireceğimizin karmalarını yaşamaya çalışıyoruz gibi geliyor bana. Bilmiyorum yani daha hiçbir şey ben aslında çözemedim yani hayatın heyecanlı olan kısmının da bu olduğunu düşünüyorum. Hayat devam ettikçe neleri deneyimlemek? Mesela beklentisiz yaşamak, yaşamak daha iyi yani.. Hani ama bir taraftan da yaşamamanın da olduğu bir yerde işte hatırlamak veya hatırlanmak gibi böyle duyguların karışımını yaşıyorum hâlâ ve düşünüyorum yani. En çok sevdiğim şey düşünme halim. Onun gibi başka başka dünyaların içerisine dalma hali. Çünkü hani bu ikili cinsiyet sisteminin dışında şey gibi de okuyorum ben yani. Biz hepimiz çok farklıyız aslında. Hepimiz başka bir dünyayız. Sadece belirli kalıpların içerisinde birleştirilmeye çalışılıyor. Çünkü sanki hayallerimizi bile ortaklaştırıyorlar veya işte yan yana durmamızı bile ortaklaştıran bir hale sokuyorlar. Ama durmak zorunda da değiliz gibi yani bu kargaşa bence kötü bir şey değil. Buradan beslenmeliyiz, birbirimizin yaşadıklarını yargılamadan, hevesli bir şekilde, eğer gerçekten onun yaşadığı şeyler hoşumuza gidiyorsa bir içine gidip dalmalıyız veya hoşumuza gitmiyorsa başka dünyalara yolculuk ya da içsel dünyamıza yolculuk yapmalıyız. Aslında seçenekler çok fazla gibi geliyor.

Ben mesela çok güzel çocukluk hikayeleri... Hep böyle aile dediğim zaman travmalar aklıma gelirdi. Şimdi o travmalar aklıma gelmiyor. Yani güzel şeyler de aklıma getirmeye başladım. Mesela babam bahçeyi bellerdi ve annem evde yemek yapar veya çay yapardı. Tavuklar işte o topraktan çıkan solucanları didiklemeye çalışırdı. Annem çayı getirir, babam terini siler oturur beraber. Orada işte bahçede daha önce ilk önce ekilen soğan işte maydanoz bilmem ne falan olurdu. Onları kopartır, ekmeklerimizin arasına koyar, orada bahçede toprağın üstünde yedik. Bunlar çok güzel hikayeler. Veya işte balkonda kardeşlerimizle o kıkırdaşmalarımız. Ne bileyim ben... İşte ‘‘hadi yatın’’ dedikleri zaman gülme krizlerimiz. Yani yatamıyoruz. Hiç gülünmeyecek bir şeyde gülüyoruz. Yani bir arada olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Yani o an hani bir haytalık yapmak istiyoruz, bir böyle eğlenmek istiyoruz galiba, ne bilmiyorum yani veya işte annemin bizlere şeker torbalarından külot dikmesi. Örgüler örmesi... Bunu da sana örüyorum, öbürünü de öbürüne örüyorum, filan deyip çeyizler hazırlaması yani çocukları için bir geleceğe yatırım...

Dantellerin yapılması... İşte onlara böyle hediyeler... Aslında hani mutlu etmek ama bir taraftan da şey gibi düşünüyorsun. Çeyiz hazırlıyor, seni evlendirmeye şartlıyor veya işte aile dediğin şey de işte annen baban ilişkisi...Sanki aile böyle bir şey olması gerektiğine şartlıyor. Bir taraftan işte ne bileyim ben? Kardeşler arasındaki bağı güçlendirmeye çalışırken diğer dışarıdaki insanlara karşı daha kapalı bir hale getiriyor. Çünkü her şey ailenin içerisinde oluyor. Hani dış dünya ile ilişkini daha minimize edip daha kuvvetli bağı... Bu sefer de hayatı öğrenemiyorsun. Yani bir kargaşa yine. Bir taraftan da böyle bakıyorum mesela. Biraz daha belki rahat mı olmalı bilmiyorum. Yani kendi iç dünyamızı, kendimizi var edecek ortam yaratılmalı gibi geliyor. Yani biraz bu da elimizden alınmış gibi. Bırak, ne yaşamak istiyorsa sadece destek ver, hayatında onu şekillendirmeye kalkma ki yani biz de zaman zaman işte şey yapmıyor muyuz? Mesela bir tane sevdiğimiz bir insan oluyor, dünyamız haline getiriyoruz ve onun giyeceği kıyafetten süreceği kokuya kadar hadsizce karışır hale geliyoruz. Bu mu? Yani ama değer yargıları var, toplum var yani kendin mi varsın? Bana yakışmalı diyorsun yani aile de aslında o yakışmalıyı belki de kurmaya çalışıyor yani. Benim sevgilim... Belki mülkiyetçilik yani işte bize verdikleri o benim hissini yaşatmaya çalışıyorsun ve bütün bunları sorgulamaya fırsat biliyorsun. Onun için hani ne çocukluğum ne bugünüm ne de yarınma dair gerçekten aklımda somut şudur diyemiyorum. Serüvenciyim. Hayatım devam ettiği müddetçe hayatı anlamaya çalışıyorum. Farklı yöntemlerle de anlatmaya çalışıyorum. Hani bugün sözlü olarak karşılıklı oturup konuştuğumuz bir sohbet. Belki yarın bir film. Belki yarın bir dans, bir performans veya başka bir şey. Yani bir taraftan da bunun aldığın deneyimleri paylaşmanın gücüne inanıyorum. Çünkü yani paylaşmalıyız. Hani bu dünyadan göçüp giderken seni en son tanıyan kişi de öldükten sonra hayat bitiyor ya yani sen aslında gidiyorsun, bitiyorsun veya bir mezar taşı dikmek veya bir anıt bırakmak gibinin dışında. Bence insanın en güzel tarafı sürekli bilgiyi paylaşmak. Doğru veya yanlış diye değil. Kendisini paylaşacağı bir mekanizma yaratması olduğunu, gücün bu olduğunu, zenginliğin de bu olduğunu düşünüyorum şu dönem ama yarın değişebilir de bu. Bunu da bilmiyorum yani.

Ya bir ben... Hepsini çok seviyorum ve hepsiyle de ilişkim olması gerektiğini düşünüyorum. Mesela biz çok sık bir araya gelemiyoruz. Ama bir araya geldiğimizde o çocukluk anılarımızın hepsini çatır çatır sohbet eder, konuşuruz. Çok eğleniriz bir araya geldiğimizde. Tabii ki krizler yaşadık. Yani benim cinsiyet kimliğimden dolayı krizler yaşadık. Ama onlar da cinsiyet kimliği olmadan da krizler yaşadı. Onların da krizleri vardı. Yani eşiyse, çocuklarıyla. Ne bileyim ben?

Hayatla, annesiyle, babasıyla. Aslında benim olduğu kadar onların da vardı. Ben farklı bir tarafını yaşıyıp hani bunu gördüm, onlar da benim farklı tarafımla deneyimlemeye çalıştılar. Allah bilir onların içerisinde hala tuttukları, paylaşamadıkları neler vardır. Bunları bilemiyoruz, ifade etmediler veya benimle birlikte ifade edebilecekleri alanları kapatıldı. Yani çünkü annem, babam, kardeşlerim bu duruma çok üzüldü ve bir insanın görünür olması ile birlikte ciddi sorunlar yaşadığını gördüler. Benimki gibi yaşamak istemediler belki de. Bilemiyorum yani. O yüzden biz bir araya geldiğimizde eğleniyoruz. Keyif alıyoruz. Bazen ben anlatmaya çalışırken kendimi buluyorum ve sonra şunu düşünüyorum. Yani aileme daha az kendimi anlatma ihtiyacı duyuyorum yani o yüzden çok seviyorum. Yani inanılmaz seviyorum. Mesela bu evi annem bana verdi. Kardeşlerime de sordu. Dedi ki: Ya ben bu evi vermek istiyorum. 5 çocuksunuz, yani ne düşünüyorsunuz? Bana sorduğunda ben ablalara sorması gerektiğini, kardeşlerime sorması gerektiğini söyledim ve bir kere değil, üç kere ve ayrıca ben de sormak istediğimi söyledim ve hepsi okeydi. Yani benim de amacım ya ben ne yapacağım bu evi, alıp götürecek değilim gideceğim yere. Bizim muhabbetimiz olsun veya işte biz ev arkadaşınız ve yani birlikte bu ev bizim evimiz demek. Ha annemin rahatsız ettiği anlar oluyor bazen. Hani hımm çocuklar evi temizlememişsiniz, şunu da yapmamışsınız, bunu da yapmamışsınız. Ev çok dağınık, perdeniz açık kaldı, bilmem ne dedikleri de oluyor. Böyle baskı altında hissettiğimiz zamanlar veya bu eve gelirken ben nelerle karşılaşacağım deyip de geldiğim şeyler de oldu ama mesela kadın bir taraftan da... Buraya taşınalı ne kadar oldu? 8 ay filan oldu. Belki 3 kere eve ziyarete geldi. Hiç gelmiyor da yani. Bir taraftan korktuğun şeylerde de karşılaşmıyorsun.

Ben aşk kadınıyım galiba. Aşk seviyorum hani. Hep hala öyleyim galiba. Bilmiyorum ama aşkı da böyle biçimlendiremiyorum.

Ya o dönemler böyle aşık oluyorum, şu oluyor, bu oluyor. Yani hani birisine aşık oluyorum ama ona söyleyemiyorum hani. Çünkü farklısın ve davranışlarıma dikkat etmem gerekiyor ve bir kadını sevmem gerekiyor. Bu söyleniyor sana. Yani bir kadını sevmen gerekiyor ve ona yönlendiriliyorsun. Yani hiç istemediğim, o dönem istemediğim bir şekilde bir sevgilim de oldu mesela. Çünkü yoksa dışlanıyorsun. Dışlanmak istemiyorsun. Ne bileyim ben? İşte yan sırandaki bir kişiye aşıksın ama o başka birisine aşık. İşte onunla birlikte o kızı görmeye gidiyorsun. Sen aslında ona aşıksın. Yani böyle şeyler yaşıyorsun. Yani ben aşk kadınıydım ve aslında derdim ne

okumak ne şunu yapmak ne bunu yapmak. Hiçbirisi değildi. İşte bir sevgilim olsun, onunla birlikte aynı evi paylaşayım. İşte bir tane ufak bir dükkân açalım, orada hayatımızı yaşayıp gidelim ama böyle değil, hayat toz pembe değil yani. Hani bunu görüyorsun. Bunu yapabilmek için hayatında birçok şeyle mücadele etmen gerekiyor. Yani sen yukarıdan inme sana bir dükkân, bir ev, bir koca da gönderseler bunu yaşayamıyorsun. Çünkü komşum seni rahat bırakmıyor veya işte alışverişe gelen herhangi bir kişi sana ciddi zarar verebiliyor veya seni dışlayabiliyor veya işte hani sevgilini dışlayabiliyor. Ya bu bütün bunlarla sen mücadele ederken bir de sevgilin ile mücadele etmesi gerekiyor ve o yüzden şey... Her şeyi buyur diye sunsalar da olmuyor. Hayat mücadele etmeyi gerektiren bir şey ve bu mücadele de insanı güzelleştiriyor.

Yani ben aşk kadınıyım. Çaktırmamaya çalışıyordum cinsiyet kimliğimi. Yani mümkün mertebe belli etmeden okulumu bitirmeye çalışıyordum. Çünkü eğer belli edersem rahat bırakmayacaklardı. Onu çok iyi biliyordum. Çünkü sohbetler çok cinsiyetçiydi. Yani aynı erkeklerin kendi aralarında kullandığı şeyler bile, ibne, top, işte o dönemin Tanju bilmem nesi, şusu busu ve bunu küfür olarak, hakaret olarak kullanıyorlardı. Veya yani ben şuyum diyemiyorsun ve onun için de evden kaçmak istiyorsun. Bir an önce bitsin, ben çıkayım şu şeyden artık, kendimi keşfedeyim, inşa edeyim. Kendi bedenimle uğraşayım. Mutlu olduğum gibi yaşayım diyorsun. Çünkü o sen değilsin yani. Ama tabii ki şeyi isterdim. Hani gerçekten cinsiyet kimliğimle o sıralarda oturmak ve gerçekten insanların kabul ettiği üniversiteyi de okumak, işte sevdiğimle de orada da ben de diğer insanlar gibi tanışmak, öyle oralarda da dolaşmak isterdim. Ama bunlar verilmedi. Yani onları yapacak gücün de yok. Çünkü zaten çok sınırlı. Bildiğin kişiler Bülent Ersoy, Zeki Müren. İki tane örnek o dönemlerde senin önüne koyuyorlar. Yani Bülent Ersoy musun, Zeki Müren misin? Bir tanesi Paşa, bir tanesi Diva. Şimdi bunu da olmak zorunda değilsin. Yani paşa mı olayım diva mı olayım yani bilemiyorsun ama bir tane tercih yapmak zorunda bırakılıyorsun. Çünkü okul da biraz tercih meselesi. Neyi tercih edeceğinizi sunuyorlar ve bir tanesini aa galiba buyum ben diyorsun ama ben Bülent Ersoy da olmadığımı anladım. Yani o da değilim veya işte başka aldığım trans kimliklerden de onlar olmadığımın da farkına vardım veya işte sonrasında ben hiçbirisine benzemiyorum gibi de oldum. Ben benim! Yani ve mesela trans hakları ile ilgili bir dernek kurduk. Yani 2006 yılında, 2005'in ortalarında...Kurduğumuz dönem şey, hani bunun gerçekten hırslı güçlü mücadelesinin verilmesi gerektiğini düşünen insanlardandım. Çünkü aslında ben de içerisine sokmaya çalışıyorum. Biz translar olarak başladığımız her cümle

veya biz kadınlar, biz ötekiler, biz mağduruz filan dediğimiz her cümlenin aslında bizi bir nebze yok ettiğinin de farkına varmaya başladım. Yani yok ediyor. Kendi doğamızda yaşamayı unutuyoruz. Yani kendimiz olmayı unutuyoruz, yani işte ben bugün mesela arkadaşlarla oturduk, sohbet ediyoruz. Sen arabadan inerken şey dedik. Galiba arkadaş bu. Çünkü hani feminist, bilmem ne, kadın haklarıyla ilgili çalışıyor. Saçı belli, tişörtü belli, pantolonu belli dedik ve kapı çaldı. (gülüyor) Yani biz de ister istemez kendim de işte bir toplantıya giderken yani nasıl bir trans, nasıl işte transla ilgili belirli bir düşünce şak diye gözümüzün önüne oturuyor. Yani kendimizle ilgili de düşündüğümüz tek tek kalıplarımız var. Mesela! Yani bununki gibi. (gülüyor)

Şey, yani aklıma şey geliyor. Böyle öğretmen nasıl olması gerekiyor o dönemlerde? Bu dönem de devam ediyor mu bilmiyorum ama işte elinde cetveliyle dolaşan, çocuklar gelin derse, yerinize falan diyen bi' şeydi. Yani ben şöyle çok fazla cinsiyet kimliğimi belli etmediğim için o dönemlerde yani çok zor okudum. Bir an önce amacım okulu bitirmektir ve belli etmemeye çalışıyordum. Belli ettiğimde davranışlarımdan lan kadın gibi niye davranıyorsun, işte bilmem nedir, şudur budur dedikleri cümleler, laflar aklımdan geçiyor. Bir süre sonra karı gibi niye davranıyorsun meselesinin aktivizmini yapmaya başladım mesela. Yani hani karı olmamak için, hiç kendimi belli etmemek için yaptığım mücadeleden şu an işte kadın gibi olmakta ne var ki? Ben kadını demedikleri zaman rahatsız olmaya başladığım bir mücadelenin içerisine girdim. Yani dışarıda yürürken şimdi birisi şu erkek galiba dese rahatsız oluyorum mesela. O zaman da işte kadın gibi dedikleri için rahatsız oluyordum mesela. Bu sefer şeyi düşünmeye başlıyorsun. Kadınlık ve erkeklik. Yani ne bu? Bunlar? Biz neyiz dediğim. Hani orada bile şey, hani kalıplara uyumak zorundaydım. Öğretmenlerimiz işte belirli öğretmenlerdi. Sınavlar olur. Şey, klasik bir cümledir ama soyunma odalarında zorlandığın dönemler oluyordu. Yani beden eğitimi dersleri biraz sancılı geçen derslerdi. Veya işte futbol oynamak zorundasın, ispat etmen gerekiyor erkekliğini yani. Erkek olmakla bitmiyor, orada erkekliğini ispat etmek zorundasın, futbol oynamak zorundasın, erkekler gibi davranmak zorundasın. İşte tesbih çekmek zorundasın, bilmem ne yapmak zorundasın. Kılığını kıyafetini ona göre seçmek zorundasın, bilmem ne... Yani bunun da bir şey var, bedeli var ve o bedelleri yaşadık ve bir an önce kurtulmak istedim. Zaten biraz farklılaşmaya başladığım zaman da sürgün hayatım başladı aileden. Hadi bu çocuk niye böyle olmaya başladı filan diyen ailede. Ama dokunduramıyorlar, yani, hani bu, o değil. Yok benim çocuğum öyle olamaz, arkadaşları yapıyor bunu. Yanlış bir ortamın içerisinde. Yani benim

çocuğum aslında kandırılıyor, çok saf temiz bir çocuk. Yani seni yok sayıyor aslında. Senin varoluşunu yok sayıyor. Yo, ben bunu istiyorum. Kandırılıyor da olabilirim, bırak ben bunu deneyimleyeyim yani. Hani sadece iyi bir arkadaş olabilirsin benimle. Veya iyi bir ebeveyn ol, yani iyi bir ebeveyn dediğim şey kişiye göre değişen bir şey ama yani dost ol benimle. Seninle paylaşabileyim her şeyimi. Orayı kaybettik galiba.

Hayalim şeydi. Annemin hayali beni evlendirip işte, babamla tartışmalı dönemler; kavga eden bir babam vardı. Yani aile içerisinde alkol alan, kavga eden bir babam vardı. Huzursuz bir adamdı. Annem de sürekli toparlayıcı bir kadındı. Yani sürekli toparlayan hâlâ toparlar, hiç durmaz. Bir yere gittiği zaman sürekli bir yerleri toparlar mesela. Şey gibi böyle, hani hayallerim anneme göre işte evlendirip bir gün kocasından ayrılmak ve benimle birlikte yaşamak. Yani o zaman eyvallah etmeyecekti kocasına. Benim hayalim de işte Allah'ım beni kurtar bu durumdan da anneme karşı hani mahcup olmayayım. Aileme karşı, ailemin yüzünü yere getirecek şeyler yapmayayım. Bu bir hastalık galiba ve beni bundan kurtarmalısın. Çünkü hastalık diyorlar yani. Hani sapıklık, sapkınlık işte; bu ne diyorlar ve sen de onu öyle kabul ediyorsun. Ve bundan kurtulmak için de birçok şey yapıyorsun ama bana sorarsan tek hayalim vardı. Bir sevgilim olsun, bir evim olsun, orda mutlu mesut sevgilimle birlikte yaşayayım, gideyim.

Tedavi etmeye kalktı ailem. Yani hani hormonlarımdan tut. İşte bu bizim aileye yakışmaz, işte doktorlara götürmek, psikologlara götürmek gibi tedavi yöntemlerini seçtiler ama ben onlardan hep kaçmaya çalıştım. Çünkü istemiyordum bir taraftan. Yani ben öyle mutluydum. Bunu anlayamadılar. Yani ben onu istiyordum.

Ben bu olmak istiyordum. Veya şu anda bu olmak istemediğim zamanlarda başka bir şeyi yaşıyorum, kendi döngüme bırakıyorum. Yani illa da o olmak zorunda değilim. Meselâ translar da benim çok maskülen bir trans olduğumu söylüyorlar. Translara göre de uygun değilim galiba. Bana ne ama yani hani veya işte hani bir cemaate de uygun olmayabilirim. Bana ne demeye çalışıyorum artık. Yani size benzemek, resim gibi olmak veya herhangi bir insanı benzemek zorunda hissetmek kötü bir şey. Yani dayatılan bir şey ve dayatılmış hiçbir şeyi istemiyorum kendi hayatımda. Ben benim ve öyle yaşamak istiyorum.

Çok kötüydü. Yani işte ne bileyim ben. İşte doktora götürüyor, işte kadınlık hormonunun fazla olduğunu söylüyor. Bence alakası yok. Erkeklik hormonu vurabileceklerini, yani erkeklik hormonu... Ya benim vücuduma benim rızam dışında bir hormon uygulanması her şeyden önce yani. Ben kadınlık hormonunu kendime uygulattırabilirim. Benim kendi rızam var. Kendim için bunu yapabilirim ama düşünsene ailen senin adına seni dünyaya getiriyor ve belirli uzuvlarından dolayı senin o olmanı istiyor. Beni ailemin nasıl olması gerektiğine göre şekillendirmeye çalışıyorlar. Yok, ben bunu olmak istemiyorum yani veya işte hasta gibi bakıyorlar. Sen hastasın, sapıksın diye bakıyorlar. Mesela ben yeğenimi bile kucağıma alamadığım zamanlar oldu. Sanki bulaşıcı bir hastalık ve yeğenime de geçecek ve benim yaşadıklarımı yeğenim yaşamasın dediğim zamanlar. Veya işte oturup, içip Allah'ım beni bundan kurtar veya dine sarıldığım zamanlar... Allah'ım beni bundan kurtar dediğim zamanları yaşıyorlar. Bunu yaşamak istemiyorsun yani. Hani niye ben bunu yaşayayım? Belirli... İşte devlet, toplum ve insan arasında kurdukları belirli bir bağ var ve sen, aile aynı zamanda ve sen bunlara uymak zorundasın. Yani buna göre olmak zorundasın, bunun dışına çıkamazsın. Veya kendilerini suçluyorlar. ‘Biz nerede yanlış yaptık, biz ne yaptık ki bu bizim başımıza geldi?’ diyorlar. Yani hem kendini hem benim suçladıkları yerde böyle hapsolmuş gibi hissediyorsun. Seni yalnızlaştırıyorlar yani ve niye bu benim başıma geldi diyorsun. Yani ben bunları yaşamadan hayatıma devam edebilirdim, diyorsun. Niye bunları bana yaşıyorlar diyorsun yani ben bu değilim. Niye buna zorluyorlar? Deniyorsun da yani bir taraftan. O olmamak için de deniyorsun ama o zaman kendin olmuyorsun. Yani kendinle ilgili bir yolculukta değilsin. Başka bir şeyler... Ki bugün dünyada hâlâ o olmadan, kendinin hala farkında olmadan yaşayan o kadar çok insan var ki... Yani evlendirilmiş, işte ne bileyim ben... İşte askere gönderilmiş veya bir eğitim sisteminden geçirilmeye çalışılmış. Çünkü ailenin de övüneceği bir şeye ihtiyacı var. Yani dünyayı seni getirmiş ve elindeki şey sensin. Ve onunla övünmesi gerekiyor. O, iyi bir şey yapması gerekiyor. Yani başka şansı da yok. Dünyaya seni getirmiş. Anlayabiliyorum yani hani bir taraftan. Önceden çok katıydım bunlarda. Ama bir taraftan da anlayabiliyorum. Yani ne yapsın? Ona da bu öğretilmiş. Yapacak bir şey yok gibi geliyor. Yani sadece kendini bulma yolculuğu... Keşke kendisini bulabilse. Belki ben bugün bulunduğum yerden annemin kendisini bulması için de yardımcı oluyorum veya onun için yine güçlü bir hikayeyim veya kardeşlerim için veya yeğenlerim için veya dışarıdaki komşum için bilmiyorum ama varım yani, buradayım ve görünürüm. E görünür olduğun müddetçe de şey hani böyle devam edecek gibi geliyor. Yani hani başkasını nasıl güçlendiği de artık çok umurumda değil. Yani

kendimi güçlendirmek umrumda. Benim kendime anlamlar yüklemem umrumdaymış gibi geliyor. Bu da çok önemliydi önceden çünkü.

Yani şöyle çocuk bütün şeylere karşı ben buyum dedi ve direndi. Bir anda yani. Ben ailemi kaybettim. Okul arkadaşlarımı, mahalle arkadaşlarımı kaybettim. İşte ne bileyim? Ben evimi kaybettim. Belki ilerde çalışabileceğim bir işimi kaybettim. Okulumu kaybettim ve bir hayatta yalnızım, tek başıyım ve ayakta durmam gerekiyor. Kendimi var edebilmek için hiç tanımadığım, bilmediğim, bir taraftan çekindiğim, ben neyin içerisindeyim dediğim insanların içerisinde kendimi var etmeye çalıştım. Hikayem bu aslında yani. Farklı farklı insanlar ve orada bir şeyin içerisine giriyorsun ama onun da bir kuralı var. Travestiysen, transsan, işte gaysen, lezbiyensen şöyle olman gerekiyor falan gibi de başka bir şeyin içerisine girip keşfetmeye başlıyorsun yani. Ve bütün burada... Karşıdayım, yaşıyorum mesela... Nasıl güçlü bir hikâye olmayabilirim ki? Yani senin için de ailem için de. Yani bu... Annem de çok güçlü mesela. Sen de çok güçlüsün. Burayı görüyorum. Yani dünyaya işte vajinayla gelmişsin. Senin için belirli şeyler var verilmiş ve sen hayata tutunman gerekiyor ve hikayelerini kuruyorsun kendince ve bugün karşılıklı oturuyoruz. Ya bence bu güç yani ve onun da hikayesi güç gibi geliyor bana.

O zaman yani hani buradan birbirimizden feyz alıyoruz gibi. Yani güç hikayesi benim için bu. Yaşıyoruz şu an, konuşuyoruz, etkileşim halindeyiz. Birbirimizden bir şeyler öğrenmeye çalışıyoruz, deneyimi aktarıyoruz. Birbirimize sorular soruyoruz. Bence güçlü bir şey bu, yani hani merak ediyoruz. Bunların hepsi çok güçlü şeyler olduğunu, duygular olduğunu düşünüyorum ben.

Bir an önce okul bitsin de ben kendim olayım, dedim. Devam etmek istemedim. Annem üniversite sınavına çok girmemi istedi ama ben gireceğim ama yani doldurup çıkacağım dedim. Dürüst davrandım ve ben okumak istemiyorum dedim. Çünkü niye okumak istemediğimi de bilmiyorlardı açıkçası, onlarla da paylaşmıyordum. Ben başka bir şey istiyordum. Yani kendi cinsiyet kimliğimi yaşamak istiyorum. Kendimi yaşamak istiyorum ya cinsiyet kimliğimi de boş ver. Yani kendimi inşa etmek istiyorum. Ve öğrendiğim her şeyi deneye yanıla, okuyarak değil, tecrübe ederek. Yani biraz da şey bir tarafım var. Okuyarak değil deneyimleyerek anlayabilenlerdenim. Ne yapayım, okuduğum zaman aklıma girmiyor ama yaşıyorum, diyorum ki yani tabiri caizse kazık yemek. Kazık yiyerek öğreneyim. Zaman zaman kendimi koruyorum, zaman zaman koruyamıyorum ama

bunu da yaşayayım. Yani mesela hayatımda kaç kere ölümden dönmüşlüğüm var. Yani ölümün ucuna kadar gelip gitmişliğim var ama sanki bunu yaşamam gerekiyordu gibi, gibi geliyor bana. Liseden sonra işte ben İstanbul'a... Lise döneminde, sonlarına doğru ben artık böyle lubunya kültürü ile yani trans kültürü ile tanışmaya başladım. Transları görmeye başladım ve heyecanlandırıan bir şeydi ve ben arkadaşlıklar da edimeyen başladım. Bir porno film sinemasına gittim. Çok sevdiğim bi' tane lisede çocuk var diyordum ya aşık olduğum, o beni bir gün porno sinemaya götürdü ve çocuk yanımda mastürbasyon yapıyor ve ben inanılmaz heyecanlanıyorum. Karşımda dev bir ekran ve orada porno film oynuyor. Yani hepsi aklımda hayal edemeyeceğim şeyler. Ve inanılmaz derecede heyecanlıyım. Ne oluyor, anlayamadım yani ama yani çok heyecanlanıyorum. Kalbim duracak gibiydi. Yani hala bu heyecanı yaşıyorum. Mesela hala onu düşündüğün zaman hala çok heyecanlandığımı hissediyorum. Ve şeydi yani, hani o gün tekrar oraya gitmek istedim. Ama o olmadan gitmek istedim. Defalarca kapısının önünden geçtim ama içeriye girmeye cesaret edemedim. Sonrasında cesaret ettiğimde arada karartıyla gezen birilerini, sonra ışık yandığında benim gibi olan insanları gördüm. Feminen, aslında ben öyle değildim ama öyle olmak istiyorum. Yani o kadar rahat olmak istiyorum. Onlar gibi birbiriyle şaka yapmak istiyorum filan. Orada başka bir şeye geçtim. Benim gibi insanlar var. Yani hani yalnızlığın biraz daha hani başka bir duygusuydu. Var benim gibileri var. Sapık da deseler, bilmem ne de deseler var. Sonra tekrar oraya gitmek istedim. Sonra sinema kültürü, o lubunyalık döneminde, bizim dönemimizdeki lubunyalık kültürü mesela üç film birden oynayan filmlerde... O arada gezenler veya antre mi diyorlar ne diyorlar? Orada gezenler. Gözüne kestirdiği bir kişinin yanına gidip oturup ilk önce bacağı ile, sonra yavaş yavaş koluyla, sonra elini atarak aslında yanındaki ile kendini tatmin ediyorlar. O yanındaki izin verirse devam ediyor, izin vermezse devam etmiyor. Karanlık olduğu için oral seks de yapabiliyor. Elleyebiliyor da bilmem ne, kimse görmüyor. O da zaten karşısında bir film oynuyor ve her taraf karanlık ve böyle bir seks deneyimi yaşıyor. Çünkü dışarısı başka bir şey yani ve orada lubunyalıklarını da yaşıyorlar. Dışarıya çıktıklarında kıyafetlerine dikkat ediyorlar. Evlerine giderken şapkalarını takıyorlar, bilmem ne yapıyorlar. Dışarıda başka bir şey, içeride başka bir dünya var. Onu keşfetmeye başladım. Ve bir gün bir tanesi yanıma oturdu. Nasıl titriyorum ama yani heyecandan titriyorum. Neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Bacağını bacağıma dokunduruyor ama benim bacağım zangır zangır yani. Koluma dokunmaya çalıştı. Önüme elini atmaya çalışınca ben de sizdenim dedim ve orada "aa bizim gibi birisi de var" falan diyen bir şeyle o hayatın içerisine girdim. Ve düşünsene yani yıllarca

sakladığım bir cümleyi birisi kuruyor. Ve sen orada şeysin yani. Gittin yani. O anki şeyde başka bir şey yaşıyorsun. Bir boşluktasın. Aşağıya doğru düşüyorsun ya da yani hızlı bir şekilde yukarıya çıkıyorsun. Bir boşluk hissi bir şey. Ve sonra seni içlerine alıp seninle dalga geçmeye başlıyorlar. Kezban, işte ay hiçbir şey bilmiyor; şudur, budur. Onlarla görünmek de istemiyorsun. Ya etraftan birisi görürse seni, ya ailine şey yaparsa? Yani bir tabiri caiz var ya anam ananı kerhanede gördü, iyi de bu bokta ne işi vardı. Yani onun ne işi vardı orada diye sorgulayacağın bir yerde yani onların hiçbirisini düşünmüyorsun. Çünkü aile var bir tarafta. Bir de dışarıda bir yaşam var. Kendin var. Kurman gerekiyor bir taraftan ve bir süre sonra onların içerisine girmeye başlıyorsun. O kültürün bir parçası oluyorsun. Farklı farklı insanlar gördükçe sürekli onların yanında olmak istiyorsun. Yani oraya gitmek için her şeyi yapabilirsin. Onun için de ekonomik bağımsızlığını elde etmen gerekiyor ki ben lisede, işte Ulus meydanında o dönemler işporta açıyordum. Bir an önce paramı biriktireyim diye. Sonra işte Cebeci o meydanda bir tane iç çamaşırı açacağım bir yer... Hani bir an önce güçlenip hayallerimi gerçekleştirmek istediğim bir şeydi. Ama o süre zarfında artık milleti tanımaya başlamıştım. Mesela o ne giymiş, o ne yapmış, ay çok güzel yakışmamış mı, ben de bundan alayım kendime ama nerede giyeceksin. Artık bir süre sonra zorluyor o kıyafetler seni, giymek istiyorsun ve hani saçını uzatmaya başlıyorsun. Bir anda o maskülen, ailesine belli etmeyen, çevreye belli etmeyen bir şeyde bir değişim var.

Aile de bunu farkına varıyor. Ve o kıyafetleri giyiyorsun artık. Yani kendin gibi birileri var sonuçta artık yani güç alıyorsun oradan. “Ne olur ki?” diye düşündüğün şeyler oluyor ve onun içerisine bırakıyorsun kendini. Yani hiç çok şeymişiz yani hani ben cesaretliymişim, yani cesaretliymişiz aslında. Yani nasıl bugün olsa belki yapabilir miyim, aynı cesareti bulabilir miyim bilmiyorum. Bilmiyorum yani, hani bir anda kapılıp gidiyorsun. “Kapıldım, gittim gönlümün rüzgârına” denilen bir parça var ya tam öyle bir şey aslında. “Kapıldım, gidiyorum gönlümün” bir şey ya çok güzel bir şey ya sonra dinleyelim onu. Var dedim bitti. Ben iç çamaşırı satmaya devam ettiğim dönemde ailem üstümdeki kılığımdan, kıyafetimden böyle şey olup ablamın yanına gönderdi İstanbul'a. Ama ben kurnazlık yaptım. İstanbul'a gitmeden önce lubunya kültüründen, lubunya arkadaşlarımdan gideceğim yerdeki mekânları öğrendim. Ama gideceğim mekânları öğrensem ne yazar? Yani İstanbul'dayım, çok yabancı bir yerdeyim ve ne yaşayacağım. Korkuyorum ya korkuyorum yani bir şeylerle karşılaşmaktan korkuyorum, yani gidemiyorum. Çünkü bilmediğim bir şehir tek öğretilen şey ablamdan işe gitmek, işten ablama gitmek. Orada çünkü eniştem bana iş

bulup orada ben çalışacağım. Yani amaç buradaki ortamdan uzaklaştırmak beni ya da aileyi korumak. Çünkü bu ailenin de 4 tane de çocuğu var. Bir tanesi evli, geri kalan üçü bekâr. Yok, ikisi mi evli? Diğer çocuklarının da evde kalmaması gerekiyor. Çünkü çocukları dönme. Yani kendi diğer çocuklarının da korunması gerektiğini düşünüyorlar ve ben İstanbul'a gittim. Bir süre tek başıma hareket edemedim derken o ortamlara, yani söylenen o adresleri aramaya başladım biraz cesaret buldukça. Mesela çalışmaya başladım, çalışmaya başladığımda şunu yaşıyordum. İş yerinden çıkıyordum çıkar çıkmaz hemen küpemi takıyordum, bilekliklerimi takıyordum, bilmem ne... Otobüse öyle biniyordum, biraz geziyordum ortalıklarda. Yani çok keyif alıyordum, sonra otobüse biniyordum. Ablamlara gideceğim zaman otobüsten inmeye yakın küpelerimi filan bilekliklerimi çıkartıp çantama tekrar koyuyordum ve o eve gitmeden bir yere saklıyordum. Mesela böyle şeyler...

Sonra İstanbul'da ilk karşılıklı aşkıyı yaşadım. 6 yıl filan, 7 yıl filan sürdü. Ya ben, eniştem beni bir işe sokmuştu ve oraya gidip gelirken gözüm hep bir tarafta takılıyordu. Ve oraya gitmeye cesaretim yoktu. Ya orada bir şey vardı beni çeken. Ama ne? Meğerse sevgilim orada oturuyormuş. Yıllar sonra tanıştığım sevgilim orada oturduğunu daha sonralarda hani. “Aaaa sen burada mı...” Benim gözüme takıldığı yer burası filan. Yani bir iş yerine soktular. İş yerinde yaşadım sonra eğer hani orada da ayrıntılar... Orada da kıyafetlerimi değiştirmedim, bu arada yani orada da feminenleşmeye başlıyordum. Başka ablam da oradaydı, sonra bir gün eniştem beni ifşa etti. Çantamda makyaj malzemelerim, rujlarım, bilmem neyim... “Bana anlat, hiç kimseye söylemeyeceğim, bu tedavi edilmesi gerekiyorsa tedavi edelim.” Bilmem ne diyen eniştem ben de oturdum saf saf : “Evet, ben böyleyim.” dedim. Anlattım sonra. Bir baktım ertesi gün annem, babam gelmişler ve ağıtlar yakılıyor evde. Bir gün uyandığımda babamın elinde bıçak ve beni yani öldürüp öldürmemek arasında seçim yapmak, adam gibi bir şey. Ya korktum. Tamamen be o kadar hastaymışım, o kadar sapıkmışım, o kadar iğrenmişim ki gibi hissettim ki... o kadar hissettirildim ki anlatamam. Ve ağlıyordum sadece, başka hiçbir şey yaptığım yoktu. Ağlıyordum, bir anda işte işten alınmaya kalkıldım, alındım. İşte beni götürmeye, buraya getirmeye buraya gelmek de istemiyordum artık, oraya alışmışım. Orada arkadaşlar da edinmişim. Böyle şeyler yaşadım yani bir taraftan da. Sonra işte aldılar bir ara, getirdiler. Ben tekrar işte oraya gittim ablamlar da biraz kaldım yine. Sonra da yani hani lubunyalığım, trans kimliğim böyle çok ortaya çıkmaya başlayınca...

Ve yine orada da bir 3 film birden oynanılan şey vardı, yani hani porno film sineması. Orada da gidip kendimi yaşıyordum yine. Orada insanlar fuhuş yapıyordu para karşılığında, seks yapıyorlardı. “Bunu niye yapar ki?” dediğim bir şeyi yapmaya başladım. Yani artık beğenmediğim, hissetmediğim insanlarla seks yapmak zorundaydım. Yani çünkü hayatımı kurmam gerekiyordu. Bu cenderenin içerisinde çıkmam gerekiyordu ya kendi hayatımı kurmam, elimi tutmam gerekiyordu ve kaçmam gerekiyordu aileden. Kaçmadığım sürece kendimi yine gerçekleştiremeyecektim. Ve fuhuş yaptım, seks işçiliği yaptım yani. Mutluydum ama. Yani, kendime ait bir hayatım vardı. Ve çok saftım ya. Gerçekten çok saftım yani. Yani şeyi bile düşünüyordum yani: “Hani niye insanlar benimle seks yapmak için para versinler ki?” “Yani “Allah Allah buna da paramı verilir?” veya arkadaşlarım tarafından gerçekten işte kullanıldığımı hissettim. Yani hani arkadaşlar tarafından aile kullanılır filan, ailenin birçok söylediği şeyi sonradan yaşamaya başladım. Ama kendi deneyimimle yaşadım. Yani kendim deneyimleyerek kendi kültürümden insanlar tarafından yaşamaya başladım. Hani bırak şeyi. “Arkadaşlarım beni böyle yaptı” değil “yoo, arkadaşlarım beni böyle yapmadı.” Ben öyleydim ama girdiğim arkadaş çevresinde herkesin hayatı tutunması gerekiyor ve herkes birbirinin üstüne basıyordu. Yengeç sepeti gibi aslında. Tam çıkmaya çalışan bir şeyin ayağını asılıp aşağıya çekmek gibi bir yeri tekrar tırmanmaya başlıyorsun. Tekrar birisi ayağını tutuyor ve sen hiç o sepetten çıkamıyorsun gibi bir şeydi aslında yani. Yani hani ve şey orada artık hayatta kalmak, yaşamak gerekiyor. Yani yaşamak için mücadele etmen gerekiyor.

Sonra işte oradan bir ara tekrar Ankara'ya getirildim ailem tarafından. Şanslıydım, bir eniştem de örgütlü bir adamdı. Eğer... Örgütlü mücadele inanan bir adamdı, trans kimliğimle ilgili araştırmalar yapmış, gitmiş gazinoda çalışan translarla konuşmuş: “Ne yapabiliriz?” filan diye. Sonra beni bir arkadaşına götürdü Ankara'ya geldiğinde bu sefer başkaydı. Onlarda gittim, kaldım ve “Ben dedi seni bir yere götüreceğim” dedi. Bir doktor arkadaşına götürdü. “Eyvah!” dedim. “Yine başladı doktorlar moktorlar” filan. Gayet arkadaşça oturduk, sohbet ediyoruz. Böyle şey gibiydi, böyle hiçbir doktor gibi davranmadı bana, bir arkadaş gibi davrandı. Sonra, “ya” dedi “Kaos GL'den haberin var mı, bir dergi var” dedi. Önüme fanzinleri koydu ve o süreden sonra bende şey başladı Kaos GL diye bir şey var ve örgütleniyorlar. Ve “bunları okursan bana geri getirirsin değil mi?” dedi. Aldım onları okumaya başladım heyecanla ve ondan sonra örgütlü bir mücadelenin içerisinde

girmeye başladım. Ben Kaos GL'nin toplantılarına belirli aralıklarla giderken eniştem de aileye “bu kötü bir şey değil, bir dakika” deyip oradan aslında mücadele veriyordu. Yani ve ablam da doğal olarak “hını böyle mi?” deyip o da artık... Aileden birileri benim için mücadele vermeye başladı ve orada benim işte belirli aralıklarla gidip geldiğim ablamda kaldığım bilmem ne olan bir hayat.

Sonra tekrar İstanbul'a kaçtığım, gittiğim orada fuhuş yaparak evimi kurduğum bir hayat oldu. Çünkü şey yani burada ablalarının yanındasın ve Kaos GL diye bir dergi var, orada şey yapıyorsun. “Tamam, kendin gibiler var” Artık bunu biliyorsun. Bir de örgütlü hayat da var. Oh, ne ala işte! Hani bir taraftan bunun mücadelesini veriyorsun ama bir taraftan yaşamını kurman gerekiyor, kendi yaşamını kurman gerekiyor ve ben gittim seks işçiliği yapıp orada bir çocuğa âşık oldum. Benim seks işçiliğim de fazla sürmedi zaten o dönem. Bir, bir buçuk yıl sonra çocuk psikopat çıktı yani. Kendini kesen, biçen benim için bilmem ne yapan filan. “Seni seviyorum, aşığım” bilmem ne diyen bir çocuk ve onlarla yaşamaya başladım yani hani. Dedim: “Tamam, ben de seni seviyorum. İntihar etme, şunu yapma, bunu yapma, ama hiç kimse beni satın almasın” filan derken o, yeri geldi hırsızlık yaparak, yeri geldi bilmem ne yaparak, yeri geldi sebze satarak bana bakmaya çalıştı. Evimiz oldu. Ama bir tane de çocuğumuz olsun da istiyorduk yani hani bir taraftan böyle hayallerimiz vardı. Ya aile olmak istedim ben hep galiba.

Ve ailemin hepsi buradaydı. Ben orada daha rahattım, daha kalabalıktım ve orada hani her şey daha rahattı buraya göre. Onun için de orayı istedim. Ya bilmiyorum niye istedim ama öyleydi yani. Sanki ve orada şey alternatif daha çoktu burada bir iki mekân vardı. Ve yakalanma ihtimalin, herhangi bir insanla karşılaşma ihtimalin çok fazlaydı ama orada sadece ablam oturuyordu yani. Hani onun dışında kimse yoktu ve onun için orasını daha rahat olduğunu düşündüm ve sevdim orayı yani ve çeken bir şey vardı yani. Aşık olduğum çocukla tanıştım işte. Enerjim orayı çekiyormuş ve onun için de orada olmam gerekiyormuş. Yani dönem değişiyor. O dönemle bu dönem aslında farklı, her ikisi de. Benim mesela Ankara'da kalma nedenim Pembe Hayat'tı. Pembe Hayat bir trans örgütüydü işte tekrar ben sevgilimden ayrıldıktan sonra Ankara'da yaşamaya karar verdim, ailemle filan yaşayıp. Artık burada bir düzen kurmaktan başka hiçbir şey yok. Çünkü elimde hiçbir şey yoktu. Ve burada hayatımı kurmam gerekiyordu. Ve Kaos GL yine buradaydı ve ben Kaos GL'ye gide gele tekrar gerçekten yaşadığım birçok şeye karşı anlamaya başlamıştım

yani. Ve mücadele etmem gerektiğine inanmışım. Sonra da işte trans mücadelesine şey yaptım, böyle hani daha çok... 2000'lerde bir sempozyumda bir konuşma yaptım, tanıklığımı anlattım. O günden sonra benim için trans ve politika iç içe geçen bir şey, mücadelesini vermem gerekiyordu. 2005'in ortalarında da dernek kurmamız gerektiğine inandım ve trans hakları ile ilgili bir dernek kurmaya kalkıştık arkadaşlarımızla ve o zamandan beri burada beni bağlayan şey Pembe Hayat ve mücadelemdi. Ve ailem de buradaydı. Yani daha hani hiç görüşmesem de çoğu zaman görüşmesem de ailemin burada olduğunu bilmek bana huzur veriyordu. Demek ki korkularım vardı. Hani bilmiyorum.

Ve mesela şu an kurucusu olduğum dernekten atıldım ben. Bir 15, bugün hesapladım 17 ay olmuş. Bir kâğıt fırlattığım için yan tarafa işte sinirlenip, öfkelenip bir kâğıt fırlattığım için “bana şiddet uyguluyorsun” deyip oradan böyle tasfiye ettiler. 17 aydan beri de onun mücadelesini veriyorum. “Hayır, bu soruşturmalar devam edecek” diye inatçı bir tarafım da var. Yani şey gibi geliyor bana. Bütün bu mücadeleler Pembe Hayat’mış aslında, mücadeleymiş aslında beni Ankara’da bağlayan şey. Şimdilik bireysel olarak kendi mücadeleme ve kendi aktivizmime inanmaya çalışıyorum ve sabit şeylerim de varmış. Bu 17 aylık süre zarfında onları da biraz sorguladım. “Yani sen nesin” ya hani mesela trans olmak artık benim için ve bunun için mücadele etmek aman aman bir şey halinden çıktı. Yani trans kimlikleri anlatabilirim. Farklı hikâyeler koyabilirim, farklı tutunma biçimleri anlatabilirim ama bunu başka yöntemlerle yapabilirim. Denerim, ondan da mutsuzsam oradan da dışlanayım veya işte oradan da çıkayım, artık bunun bir önemi yok. O korkuyu da yendim.

Ben Ankara’ya geldiğimde tekrar seks işçiliği yaptım. Mesela İstanbul’daki şeyi anlatayım da ondan sonra oraya geçeyim. Ben; kaynanam, kayınbabamla filan yaşadım. Çocukları vardı filan. Eşim ailesine kabul ettirmişti, ben onlarla filan yaşıyordum, böyle bir aile ortamını yine orada seçmiştim. Kadınlığın birçok halini yaşamaya kalktım yani. Pazara giden, gerçekten kadın nasıl olmalı, bu bütün röportajlarımda söylemişimdir. Yani onu yaşamak istedim, yani hani birden fazla kadınlığı, sonra da kadınlığımı da sorgulamaya başladım bu süre zarfında. “Yani nedir bu kadınlık?” Kadınlığı da sorgulamaya başladım. İzinleri sorgulamaya başladım yani hani. “Bunun neresindeyim ben?” Bir şeyin içerisine mi girmem gerekiyor diye böyle şeyler... Yani aslında çok tekel bir şey gibi geliyor bana örgütlü olmak. Yani aslında herkes kendini var etmek istiyor ama

devlet gibi onun da kuralları var sanki yani. Aslında oradaki var olma nedenim yaşamak. Yani kendimi var etmek, kendin gibi olan insanlarla birlikte mücadele etmek, güvenli bir alanda yaşamak belki de. Yani çünkü kendin gibi olan, benzeyen insanlarla yaşadığında kendini daha güvende hissediyorsun. Seni bir araya getiren şey aslında biraz o yalnızlaşmayı kendin gibi olan insanlarla dayanışmayı ören bir şey. Bu güzel ama bir taraftan yani şey gibi düşünüyorum. Biz Pembe Hayat'ı kurarken aslında “çetelere karşı bir can havliyle ne yapacağız? Bizi de kurtarın, hep beraber kurtulalım!” dediğimiz bir mücadeleyken bugün şey gibi geliyor bana yani. Mesela Avrupa Birliği projeleri belirli böyle şeyler açılıyor, programlar açılıyor ve o programlara göre proje yazıyorsun ve o projenin çıkması için mücadele ediyorsun. Sivil toplum örgütleri var olan ihtiyacı yönelik değil de kendi ihtiyacına, yani o yönetimdekiler kendi ihtiyacına veya proje ihtiyacına göre şekillenmeye başladığı için çok şey kaybediyor. Ve gerçekten bir taraftan kendimi bazen misyonermişim gibi de hissettiğim zamanlar oluyor. Çünkü bir çalışmanın çıktısı olması gerekiyor ve bu çalışmanın çıktısını nereye ulaştırdığın da çok önemli. Yani Avrupa Birliği'ne rapor vermek mi, buradaki kendi alanına çalışmak mı, yani hedef kitlene çalışmak mı, hedef kitlen kim biraz?

Ve her şey amacından sapıyormuş gibi geliyor bana ve düşünsene ya hani şey gibi devlete bir şey anlatamıyorsun yani, aileye de bir şey anlatamıyorsun. Gidiyorsun dışarıdan bir insan beni dinler diye gidip ona bir şeyler anlatmaya çalışıyorsun. Çünkü o sana Avrupa Birliği'ne üye olmak istiyor diye bu devlet seni güvende hissettirmeye çalışıyor. Yo, kendi özgünlüğünü de kaybediyorsun. Bu ben miyim yani hani? Ben Avrupa'ya gittiğim zaman tabii ki oranın kültüründe de farklı farklı şeyler var. Hani bu şey gibi, yermek gibi değil ama benim kültürümde başka bir şey yani hani. Ben öyle olmak ne kadar istiyorum, kendimi uyarladığım şey bu mu? Bir çelişki yaşıyorsun yani. Avrupa Birliği insan hakları diyorsun; gidiyorsun sabahtan akşama kadar insan hakları toplantılarında sabah 10 akşam 6 arada verilen öğlen yemeği ve arada verilen çay, kahve molasıyla mesailer yapıyorsun. Orada 100 tane insan hakları ile ilgili mesai yapıp dışarıya çıktığında polisin bir tane tokadı ile karşılaşıyorsun. Şimdi kendinle farklılaşıyorsun. “Oo, oturup bunu rapor yapayım.” Oldu canım, rapor yapayım hatta dava açayım, bilmem ne yapayım da... Arkanda kim var? Yani sen Avrupa Birliği için bir rapor mekanizması, devlet için tehdit, mahallen için işte toplum ahlakını bozan, öbür taraf için terörist, bu taraf için bilmem ne... Bütün duyuların birbirine karıştığı bir şey haline dönüşüyor, yani allak bullak oluyorsun. Yani “ben bunun

neresindeyim?” diyorsun ve yani hani ve sivil toplum örgütleri de bu kaostun içerisinde sürükleniyor. Çok önemli şeylerin yapıldığı şeyler de var yani bunu gömmek anlamında söylemiyorum. Çok önemli şeyler var ama bizim temel değerimiz çıktığımızdaki noktamız şuydu: Yaşamak. Şimdi başka bir şey.

Yani gün geçtikçe başka bir şey haline de dönüşüyor ve umarım birbirimizi yakalarız. Yani o gerçekten popülist kültürün içerisinde biz anlamsızız artık, aslında dinozoruz biz; onlara göre, birçoğuna göre. Birçoğuna göre “artık terk edin gidin artık, biraz da biz varız” denilen bir yerdeyiz. Kimine göre işte muhafazakâriz. Biz de bunlardan geçiyoruz, kimine göre başka bir şeyiz. Bilmiyorum. Ama yani dokunamıyoruz birbirimize, önemli olan da şey dokunamamak da gerçekten çok... Bir terörizmin içerisindeyiz, duygu terörizmi. Hepimiz birbirimizin duygusu ile çok kötü oynuyoruz ve bunu şikâyet ettiğimiz her şey ile biz birbirimize yapıyoruz. Ben anlayamadım yani nasıl bir şeye dönüştüğünü. Şöyle bir şeye dönüştü dersem hâlâ gerçekten buna emek veren insanlara haksızlık yapmış olabilirim. Hem de kendime de haksızlık veya bugüne kadar bu harekete inanan insanlar da ama bendeki hissettiğim duygu şu yani hissettiren duygu şu: Herkes bu “Bir dakika meşhur olmak istiyor.” Bir dakikalık o meşhur olma duygusuna kapılmış ve herkes birbirini yok etmeye çalışıyor. Yani şu anki güncel siyaset gibi aslında, Meclis gibiyiz, herkes birisine bir şey ifade etmek istiyor ama hiç kimse bunu dinlemiyor. Birbiri ile sürekli bir çatışma kültürü yani gençleri anlayabiliyorum. Yani son 20 yıldan beri yaşadığımız bir buhran da var. Yani ve gördükleri 20 yaşındaki çocuğun bir iktidar mücadelesi var ve bunu görmüş. Eğitimde buna geçmiş, işte aile ilişkileri de buna dönüşmüş ve bundan başka yapacak bir şey yok elinde. Böyle olması gerektiğini inanıyor yani ve böyle mücadele ediyor. Bunu da anlayabiliyorum. Yani böyle bir şey ve her şey birbirine karışmış gibi geliyor. Belki de bu karışıklık hani biraz önce bir kaos yaşıyoruz derken bu karışıklık başka bir basıncı alacak. Çünkü ben şey de inanıyorum yani. Her düzen kendi içerisinde bir çatırdama yaşıyor gibi geliyor. Yani dönem, dönem... İşte siyahiler Amerika'da ortalığı kaldırıyor artık, belirli dönemlerle bir basınç var. İnsanların üstüne uygulanıyor ve yeni bir döneme geçiyor. Bu daha sert olabiliyor, daha yumuşayıp anladığı başka bir şey de olabiliyor. Translarda böyle, kadınlarda böyle yani engellilerde böyle. Bir basınç var deprem oluyor ayol!

Yani toprak kendi basıncını alıyor gibi, yani o basıncı yapmadığı sürece bir şeyler yerine oturmuyor ve ben kendi adıma kendi tarafımdan baktığım yer: Heteroseksüel dünya düzeni çatırdıyor artık ve bu çatırdama farklı farklı davranış biçimlerini, farklı farklı renkleri ortaya çıkartacak; farklı farklı tutumları, davranışları daha anlamıyoruz yani. Bir uğultunun içerisindeyiz şu an için ve belki de bu kadar sert davranmamız gerekiyor kendimize. Buradan başlamamız gerekiyor. Bilmiyorum. Veya işte o kadar yaşamının büyük büyük kutsaliyetine inanmamız gerekiyor belki. Yani ölebiliriz de yani bilemiyoruz yani. Yarın öleceğimiz gibi de böyle kendimizi inanılmaz derecede korumaya almamız gerekiyor belki de. Daha önce insanlar mağaralarda yaşıyorlarmış yani. Yaşam devam ediyor bir şekliyle. Yani büyük büyük bağlar kurmamız gerekiyor belki de birbirimizle. Ama birbirimizi yok edecek aletler de üretmemiz gerekiyor belki de. Yani biraz daha başka bir şeye bakmak gerekiyor. Bu bir basınç ve şu an bir basınç dönemindeyiz ve yavaş yavaş o basınçla işte bir kırılma noktaları ile hallolacak gibi düşünüyorum. Onun için rahat olmak gerekiyor. Böyle omuzları bırakıp, bütün dünyanın yükünü taşımaktan vazgeçip kendi içimize içsel yolculuğumuza dönmemiz gerekiyor. Ama işte devlet gibi sivil toplum örgütleri de bazen buna müsaade etmiyor.

Valla 96'da falan tanıştım galiba. İşte 95'lerde, 96'larda KAOS'la tanıştım ve parça parça hikâyeler falan aklımda hep. İşte dergiler, ilk işte doktorun bana o fanzini vermesi, ara ara toplantılara gitmek sonra İstanbul hayatı, gelmek, İstanbul'da KAOS'un dergilerini alıp arkadaşlarıma parayla satmaya çalışmak; çünkü bir dergiydi. Sonra işte Ankara'ya gelmek, Ankara'da tekrar 2000 yılında bir sempozyum öncesinde kafesine gitmek kalsın sempozyumda kendimi anlattıktan sonra seks işçiliği yapmaya başlayıp işte 'Balyoz' diye bir emniyet biriminin bizlere nasıl kötü davrandığı, nasıl işkenceler yaptığını görüp ama birisi bir şey yapmalı demeye başlayıp ama KAOS gey ve lezbiyen örgütü. O zaman translar biraz daha hani kendi meselesini sahiplenmesi gerekiyorla başlayıp karakolda dayak yediğimiz bir gün buna karar verip sürecin devam ettiği bir sivil toplum hayatı. Yani aslında derdimiz yaşamak veya işte çetelere karşı yaşayabileceğimiz, sesimizi duyurabileceğimiz, kendi yanımıza koyacağımız müttefikler kurmak yani. Ne yalnızsın ne yalnızsın meselesini kurmak. Veya işte birbirimizden ne farkımız varkiyi kurmak, sonra şeyi anlıyorsun "yooo farkımız da var." Aslında herkes farklı, ben kendimi böyle anlıyorum. Yani orada da bir kalıbın içerisine sokmaya çalıştığımız yani Pembe Hayat da aslında cemaat, yani sivil toplum örgütlerinin hepsi de bir cemaat ama biz cemaatçiliğe karşıyız. Nasıl bir

şey bilmiyorum veya gruplaşmaya karşıyız. Bir grup, ben de bir grupmuşum aslında. Onun içerisinde bunların farkına varmaya başlıyorsun. Zevkliydi ya gerçekten çok zevkliydi. Yani hayatımdaki şey, hani kendimi değerli hissettiğim şeylerden bir tanesi diyebilirim. Yani birçok şey vardır hayatımda benim kendimi değerli hissettiren ama beni böyle atmaları daha çok değerliydi bence yani. Hani ona da değersiz bir anlam yüklemek istemiyorum. Çünkü o da başka bir kırılma noktam oldu. Şöyle: Ya yaşamak gerekiyor yani mücadele etmek gerekiyor ama bunun yöntemi ne bilmiyorsun. Yani mesela ilk işte karakol ‘balyoz’ yakaladığı yerde bizi dövüyor, bilmem ne yapıyor, arabalara alıyor, Mamak çöplüklerine atıyor, işte savunmasız yerlere bırakıyor bilmem ne... Ama sen tekrar oraya çıkman gerekiyor, hayatını devam ettirmen gerekiyor. Kendini inşa etmen gerekiyor. Çünkü zengin bir ailenin çocuğu değilsin, zengin bir ailenin çocuğu olsan da bir şey değişmiyor işte, sen lubunyasın.

Sana bir şey vermezler, yani sen kendi ayaklarının üzerinde vazgeçmen gerekiyor ki onları dönesin. Onların kazanması gerekiyor. Sen de kendinin kazanması gerektiğini, kendini inşa etmenin gerektiğini düşünüyorsun. Ve o dönem işte yaşadığın haksızlıklar ben biraz KAOS’tan deneyimli olduğum için “işte ya bu insan hakları ihlali, bu şu” bu öğrendiklerini gidip kızlara anlatıyorsun ve bu yapılmaması gerekiyor. “Nasıl yapılmaması gerekiyor? “Biz lubunyayız” diyorlar karşıdaki diğer arkadaşların. “Biz lubunyayız, hayatımız böyle!” Her şeyi kabullenmişiz aslında bir taraftan. Yani kız polise gideceksin, kafanı deldireceksin, devlete karşı geleceksin; hıı yani “sen bir lubunyasın ,sen nesin altı üstü” denilen bir hayattan kendini var etmeye çalışıyorsun. Senin sahipleneceğin tek bir şey kocandır yani; hani kocan da döver, sever. Yani sen kadınsın, kadının şeyi de bu. Biz birçok şeyi aslında buradan başladık, yani kırılmalara başladık. Yani Pembe Hayat’la birlikte evde bize kocamızın dayak atamayacağını da öğrendik veya işte sokakta haklarımızın olduğunu da öğrendik. Bunlar heyecanlı hale gelmeye başladı. Çetelerle mücadele ettik, mahkemeler yapıldı. Bize inanan avukatlar vardı, inanan kadın örgütleri vardı, ondan sonra gençlik örgütleri vardı. İşte onlarla birlikte bir şey yapıyorduk. Bir taraftan da Avrupa Birliği diye bir şey vardı işte. ‘Pembe Adımlar’ diye bir proje ile çıktık, bize para veriyorlardı. Düşün yani. “Niye veriyorlardı ki?” Şüphelere düştük, bunun tartışmalarını yaşadık. “Niye bize para verirler?” gibi meseleleri yaşadık. “Bizden ne istiyorlar? İhanet etmemizi istiyorlar” diye böyle kendi içimizde, kendimize şüphelendiğimiz, şüpheye düştüğümüz anlar yaşadık. Sivil toplumun kaşarlıklarını yaşadık yani. Sen olmasan diğer arkadaşınla birlikte yola devam edebilecekleri

projelerin kaymaklarını, tercih edilmelerini gördük. Yani ama bir taraftan da mücadele etmek işte. Tekel işçilerine yemek dağıtmak, işte sokaklarda ‘patronsuz, pezevenksiz bir dünya istiyoruz ‘ pankartı taşımak; 1 Mayıs’larda işte kıyafetlerimizle insanlarla birlikte halay çekmek, partilerde bir araya gelmek, işte derneğimizin binasını partiler yaparak tutmak çok keyifliydi. O kadar çok keyifli alanı vardı ki bir arkadaşınız dayak yediğinde karakolları doldurduk. Mahkemelere hep beraber sabah onu yalnız bırakmayalım diye gittik, direndik. Belki hâkim bilmediği bir şey ile karşılaştı. Yani bir sürü trans ve arkadaşının yanında polisleri şikâyet ettik. Belki yargılandık, onlar da bize şikâyet etti ama vazgeçmedik davalarımızdan. Bunlar çok özeldi bence yani hani. Bunu yaşadım.

Yani çok şanslıyım, yaşayan arkadaşlar vardı çok şanslı. Bütün bunlar çok büyük bir kırılma noktasıydı. O da bir dönemin basıncıydı aslında. Bugün artık Türkiye'nin her tarafında LGBT'ler var, her tarafında translara var. Hatta, belki ben bir şehre gitsem ‘ayy şurada iki çalışsam ekmek paramı bakayım’ desem ‘Allah belasını versin, balamoz çıkmış gelmiş burada çalışıyor ,benim şehrimde olamasın, bir siktir git!’ derler sana, derler. Yani Ankara, İstanbul, İzmir; 3 tane ana büyükşehir vardı ve biz birbirimizi tanırdık. Tek amacımız ayakta kalmak. ‘Aha böyle bir şey de varmış’ demekti. Çoğunuz bu mücadele ile kocalarımızdan ayrıldık. ‘Bana şiddet uygulayamazsın’ veya ailelerimize ‘hayır ben sana bakmak zorunda değilim’ veya işte sokakta ayrımcı ‘Ahh bu ayrımcılıktı, gördün mü, sen bana ayrımcılık uygulayamazsınız’la tanıştık. Cümlelerle, tanımlarla nefretin nasıl bir şey olduğunu bize karşı nasıl bir şey olduğunu da şey yaptık bir taraftan Avrupa Birliği projelerinin de böyle bir katkısı da vardı. Bunu anlamlandırmaya başladık. ‘Biz böyle şeyler yaşadık’ dediğimiz. Nefret! Haklarımızı öğrenmeye başladık. Yani insanların en büyük problemi zaten şey galiba oturuyorlar, bu devlet büyüklerimiz o kadar büyük kanunlar ve bilmem neler, bunlar, şunlar çıkartıyorlar. Biz bunların hiçbirisinden bir haberiz. Ne zaman ‘‘Sen bunu yapamazsın. Çünkü benim haklarım var’’ demeye başladıktan sonra çatışma başlıyor. Çatışmanın başladığı yerde de yani düşünsene benim hakkım olan bir şeyi bana vermiyor ya. Yaşam hakkımı vermiyor, eğitim hakkımı vermiyor; sağlıkla ilgili hakkımı ver. Ve ben bunun için birilerini seçiyorum oraya gönderiyorum ‘Onlardan da lütfen benim hakkımı savun!’ diyorum. Savunmasalar da devlet büyükleri diyorum bunlara. Yani hani çok tuhaf şeyler aslında baktığımızda, düşündüğümüzde ve ben aslında kadınlığım böyle geçti, yani örgütlü mücadelenin içerisinde, bilmem neyin içerisinde anlamlandırmaya çalıştığım şeyler oldu böyle.

Bir de düşünmeden konuşuyorum galiba, aklıma gelen şeyleri paylaşmam gerektiğini düşünüyorum. Yani bu artık birisi yanlış anlar, anlamazı bıraktım. Ben yaşadıklarım paylaşayım diyorum. Yani belki doğrudur, yanlıştır yani. Düşünsene, Pembe Hayatı kurmadan önce cinsel tercihimden dolayı dediğim bir şeyi sonra birisi “cinsel tercih” diyor. “Hayır biz buna cinsel tercih demiyoruz, biz buna cinsel yönelim veya cinsiyet kimliği” diyoruz noktasına geliyorsun. Sonra kendini işte bir trans hakları ile ilgili mücadele verirken bugün “ne trans hakkı ya?” Yani temel mesele insan hakkı. Yani hepimiz birbirimizden farklı olabiliriz. Yani ne yapıyoruz biz kardeşim, yine ne yapıyoruz? Avrupa Birliği'ne proje yapıyoruz, devlete kendimizi anlatamıyoruz. Git yani hani birimiz intihar ediyoruz, birimiz... Hepimiz tarumar edilmişiz, hepimiz. Yani hani mahvetmişler bizi ve biz buna bazen altına böyle ateş tutuyoruz. Biz de o hale gelmişiz farkında olmadan. O yüzden belki tehlikeli cümleler kullanıyorum ama bunları kullanmak istiyorum. Çünkü bu hayat benim için de bir gün bitecek. Belki bu kayıtlar kalacak ve belki kalmayacak. Kafa karışıklığı mı yani içimdeki geçen cümleleri aktarmam gerektiğine inanıyorum. Ve bunun için zamanımdan harcıyorum ve insanlar zamanından harcamalı bunun için. Yani bir şey yapmalı ama şunu da yapmamalı aktivizm, insan hakları, mücadele, bilmem ne deyip kendini unutmamalı. Yani kendini yaşamalı. Mesela niye şu an belki işte çok sevdiğim bir doğa yürüyüşünde olmak varken niye buradasın? Niye bunun için mesai yapıyorsun? Kendin unutma, demek istiyorum. Yani lütfen kendini yaşa, kendine dön. Çünkü başka türlü yok bunun. Kendimize dönmeden başka bir şey yapamayacağız, bunun farkına var, düşünsene yani çok uzun bir süre “haldır huldur mücadele, mücadele. 1 Mayıs, koştur” Şimdi hiçbir şey paylaşmıyorum sayfamda. Hiçbir şey paylaşmıyorum, yani oturup buradan da bir şey... Bazen diyorum ki “ya olmaz,yani bunu paylaşayım bari” dediğim veya gerçekten olmak istiyorsam gidiyorum.

Orada oluyorum veya işte ailemle biraz zaman geçiyorum. Mücadele oraya vermediğimin farkına varıyorum, vermem gerektiği gibi değil ama artık “ben benim” diyerek ilişki kuruyorum. Benimle konuşsunlar, konuşmasınlar her gün şuraya çıkıyorum, markete gidiyorum, alışveriş yapıyorum. Mamak Ege Mahallesi doğduğum yerde koskoca bir bina kurulmuş, içerisinde ben varım, benim dışında artık başka insanlar da var mesela. Düşünsene bir evin içerisinde, yapılı bir yerin içerisinde bir dönme ile yaşıyorlar artık. Yani varım yani hani. Onun için kendimi unutmam gerektiğini de düşünüyorum sürekli. Annem benim adıma mücadele etmiş. Düşünsene benim adıma annem trans kimliğim üzerinden mücadele vermiş. Buraya taşınmadan önce komşularına çocuğunun trans

olduğunu anlatmış, buraya benim taşınacağım anlatmış. Ne bileyim insanların istediği gibi rahat yaşayacağı zaman zaman üstü kapalı, zaman zaman üstü açık. Komşularıyla beni tanıştırdı zaman zaman, her gelip gittiğimde filan. Benim mücadelemi vermiş, ben çok rahata kondum. Yani dışarıya çıktığımda market yüzüme gülüyor çok rahatım. İşte yöneticim, mahalle arkadaşım önceden çocukluğumdaki arkadaşım, alt komşumun bana anlatmaya çalışıyor, alt komşumla arkadaşlık kuruyor ,orayı da bitirmeye çalışıyor. Benim adıma mücadele etmiş annem. Yani düşün benim mutlu olmam için ve yanında olmam için artık mücadele vermiş artık senin adına mücadele veren insanlar var. Yani aslında yapılması gereken de buymuş galiba. Bunu başardığımızı düşünüyorum yani. Hani bu artık senin yerine birilerinin mücadele veriyor olması. Beni hiç yormadı annemle babam buraya taşındığımdan beri. Yapmış bu mücadeleyi, çok kızarak gitmişim hâlbuki onlara. Ve hiçbir şey istememişim onlardan bugüne kadar ve hâlâ buraya gelirken kontrat yapmışım. “Hayatıma karışıldığı anda her şeyi bırakır, çıkar giderim.” diyerek kontrat yapmışım.

Ya gerçekten karşılaştığım aile başka bir şeydi. Biz daha onlara mesaiye harcamadım ama mesela. Onlarda bu süre zarfında başka şeyler koymuşlar yerine. Yani senin adına artık mücadele eden insanlar var, bence kazanım da bu. Babam da burada. Giderim ben sabah kalkıp... Başka yöntemler deniyorlar. Ne değiştirdi bilmiyorum onları da. Böyle götürdüm bazen de, hani mesela bir etkinliğimiz oluyordu götürüyorum. Mesela buraya geliyor, annemleri al “gel müzik dinleyelim” diyor. Konserine götürüyorum, orada müzik dinliyor veya işte bir ne bileyim ben 20 Kasım etkinlikleri oluyor, bazen alıyorum götürüyorum veya bazen arkadaşlarım geliyor tanışıyor. Annemin derdi arkadaşlarım değil aslında, burada olmak ama onun akli orada tezgâh dağınık kalmış, orayı bilmem ne yapayım filan. Yaşayamıyor kadın yine kendisini yaşayamıyor ama bizim yanımızda olmak... Şöyle bakıyor galiba: Dayanağı olarak görüyor hâlâ beni. Ve onun güçlü bir dayanağıyım. Çünkü güçlü bir hikâyeyim. Yani diğerleri evli barklı çocuklu ben öyle değilim. Yani bir gün mesela şey der: belki hayatındaki dönüştürdüğü yer... Bir gün çok isyan ettiğim bir dönem... Ben duygularını çok belli eden bir çocuk değilim. Çıktım, gittim, kapılarını çaldım. Kafam çok iyi, olay bir kafa. Böyle bir şey görmüştüm, bir ihanet görmüşüm. Gidip, oturup dizlerinin dibine “Beni niye doğurdunuz?” diye ağladım. “Yani bu kadar çok şey yaşamak zorunda mıyım?” diye ağladığım günden sonra daha başka bir şey değişti. O gün onu yapmalıymışım galiba bilmiyorum ya da geç kalmışım. Yani bazen duygularını belli edememek, işte duygularını da belli etmek gerekiyor. Yani onu ona vermemişim ben de. Yani karşılıklı aslında annemin ne

düşündüğünü bilmiyorum. Karşılıklı bir şeyler almışız veya anneme kalsa yine şeyi anlatıyor mesela yakaladığı arkadaşına şeyi anlatıyor: “Şu şöyle oldu, onun için şöyle mücadele ettik, böyle mücadele ettik, bilmem ne” O da kendi yarasını anlatıyor, kendi yaşadığını anlatıyor. Onunki de çok değerli bence.

Babam da öyle. Babam da benimle ilgili böyle... Benim yanımda çok konuşmuyorlar artık babam mesela baş başayken diyor ve arkadaşlarım varken gidiyor. Annem duruyor, annem daha çok alışmaya taraftar, hani beni incitmemeye çalışıyor artık. Ama artık benim için de şeyin anlamı kalmadı ..... anlamı kalmadı yani hani çok uzun süre bunun için mücadele edip sonra anlamsızlaştı benim için yani böyle şeyler diyorum ya. Mücadele de olsun, ya bugünkü kadınlık ve erkeklik meselesi de olsun, birçok şeyi artık çok anlamsızlaşmaya başladı. Çok gereksiz yere birbirimizi kırıyoruz. Tabii ki ben kendime bunun söylenilmesini istiyorum, bu yapılması gerekiyor yapılması gereken bir şey ama bu kadar da hoyrat olmamız gerekiyor birbirimize. Belki ben de çok hoyrattım onlara, belki onlar da bana çok hoyrattı. Biraz bunu nasıl yaşayacağımızı kendimiz seçmeliyiz. İkimizde hissettiğimiz şey. O gün belki nefret duymak istemişim, onlara nefret duymuşum ama bugün başka bir bağlılık geliştiriyorum onlara. Yani hoşuma gidiyor bazı hareketleri. Annemle teyzem bir araya geldiğinde biz kıyameti kopartıyoruz mesela, aman nasıl eğleniyoruz. Ya ben mesela annemin böyle sihirli cümleleri “kızım sana dikiş dikene mi vereyim yoksa sikene mi vereyim” filan cümlelerini söylüyorum. Mesela hani onların atasözlerini “daha çok bana böyle şeyleri miras bırakın” diyorum. Küfürlü cümleleri onlarla birlikte konuşmak çok hoşuma gidiyor.

Yani ailemin akrabalar ile ilişkisinin olduğu kadar galiba. Ya annem daha çok... Ya ben herkesle görüşüyorum, beni galiba seviyorlar, bilmiyorum yani. Ne hissettikleri umurumda değil, bana karşı ne hissettikleri. Belki de onun için seviyorlar. “Yani umrumda değilsiniz” dediğim bir yer çok ve sıkılıyorum akrabalarım içerisinde yani, hani başka bir kafa yaşıyorlar. Bir taraftan da merak edip dalmak istediğim şeyler de oluyor. Ya bana hâlâ da mesela bazıları şey kendimi yabancı gibi hissediyorum, dönme gibi hissettirdikleri anlar oluyor. Yani ben aslında şey yani “Kızım benim ....” nasıl görüyorsan oyum yani. “Bir dur artık, biz bizyiz yani, ne oluyorsun?” demek istiyorum yani. Yani öyle demek istiyorum hâlâ farklıymışım gibi “ama o çok farklı” ben çok farklı değilim ya. Ya nasıl görmek istiyorsan oyum yani aslında. “Evet, hissediyorum” bakıyorlar, merak ediyorlar beni. Dışarı çıktığım zaman merak ediyorlar. Veya çok muhabbet etmiyorum ben,

mümkün mertebe şunu yapıyorum: Daha önce komşuluk ilişkilerim de öyleydi. Dışarıda gördüğün zaman “iyi akşamlar” diyorum. Böyle oldular ilk dönemler, filan oldular ama şimdi “iyi akşamlar” ister cevap versinler ister cevap vermesinler umrumda değil. Binaya giriyorum ve onu görüyorum. “İyi akşamlar” “İyi akşamlar”, “Merhaba, nasılsınız?” “Teşekkür ederim. Siz nasılsınız?” Çok kısıtlı bir şekilde böyle bir ilişki kurmaya çalışıyorum.

Ben çocuklarla ilişki kuramıyorum ya valla. Yani olmuyor, yani ne bileyim ben. Çocuk bir de çok fena bir şey, direkt seni kıracak bir cümle söyleyebilir ve orada “aa” filan diye kalabilirsin. Çok enteresan sorular soruyorlar ve ne cevap vereceğini bilemeyebilirsin. En tehlikeli şeyler, hep kaçıyorum galiba. Ne zaman barışırım orayla bilmiyorum ama yani şu an kaçtığım bir yer orası benim, çocuklar. “Anne bunun sesi niye kalın?” filan “anne niye bunun göğsü var” filan gibi şeylerle karşılaşıyorsun yani. Aslında sen anlatabilirsin doğru cümleyi ama aile panik. Yani nasıl anlatacaksın? Yani komşularım var da aynı binada görüştüklerim de vardı filan hiçbir şey olmuyor artık seni tanıyınca. “Ayy kız bilmem ne, şu, bu” Biraz senin rahat dünyandan da çok etkileniyorlar. Yani heyecanlı geliyor bizim hayatlarımız onlara, merak ediyorlar ve şeyi soruyorlar yani. “Şu nasıl oluyor, bu nasıl oluyor, bilmem ne.” “İşte şöyle oluyor, böyle oluyor, kız bunu denemedin mi, bunu da dene. Allah seni kahretmesin, çok zevkli” filan denilen şeyler başlıyor. Yani kadın kadına kaldığında başka bir şey veya işte senin gibi olmak istiyor yani.

Yani baksana bu dönemdeki birçok kadın dönmeler gibi yaşıyor. Dudaklar yapılı, işte burun estetik, işte kaşlar kaldırılmış dövmeli filan, bilmem ne. Öyle yaşıyor. Birçok kadın artık dönme orospuya benziyor yani. Hani şey yaptıkları, reddettikleri yere döndü kadınlar. Yani şimdi yıllar önce “bunlar çok ayıp, işte ahlaksız, namussuz” filan dedikleri şeye benzemeye çalıştılar. Şimdi o zaman bir düşünmek lazım diyorum. Hani kınamayacaksın kimseyi, kınadığın yere bir de pat diye düşebiliyorsun” yani. Hani bir taraftan ben de mesela şey gibi yaşamadım, dönme gibi yaşamadım. Estetikler filan bilmem ne yaptırayım, hiç olmadı. Ben de diyorum “kız artık biraz estetik yaptır kendine” filan diyorum. Önceden şeydi “Aman olur mu doğal halim” Niye doğal halimle yaşayayım. Tıp bir şeyler sunuyor ve ben böyle de yaşayım yani diyorum mesela. Şimdi oramı, buramı yaptığımız şeyi düştü, heyecanı düştü. “İşte şunu da yaptırayım, bunu da yaptırayım” filan diye. Niye yaptırmayım bir taraftan. Haa öbür taraftan da baktığında da kapitalizme hizmet ediyorsun. “Yo, kendim ne istiyorum” mesele bu aslında. Ne zaman, neyi istiyorum? Mesele şu:

kendini inşa etmek. Dünyaya belirli organlarla veya belirli organlarla gelmeyebilirsin, gelmiş veya gelmemiş olabilirsin kendini rahat hissedip nasıl inşa etmek istiyorsun kardeşim? Bu gibi yani hani. Hayat bir oyun sahnesi, yani sinema sahnesi, tiyatro sahnesi gibi. Her gün başka performans sergileyebilirsin. Bununla ilgili de bir problem yok. Bugün bir mahalle karısı ol “aman bugün bunu istiyorum kız; mahalle karısı gibi giyineyim de ortalık yerlerde göre muhabbet edelim” filan dediğin bir şey de olabilir. Yarın başka bir şey de olmak isteyebilirim. Öyle değil mi? Aynı hani “şizofren şizofren” dedikleri yerden hepimiz... Gardırobunda hep tek tip mi kıyafet var? Bu sefer de ne yapıyoruz? Tek tip kıyafet, biz olsa da öyle davransak da “tek tip çileye karşı bir rahat bırakalım kendimizi” dediğimiz yerdeyim ben. Herkes rahat olsun. Yani her gün seni aynı şekilde görmek zorunda değilim veya beni aynı şekilde görmek zorunda değilsin. Eğlenceli olmak zorundayız biraz. Yani kendimizle dalga geçme, kendimizi değiştirmek, kendimizi onarmak, kendi iç dünyamızda yolculuk yapmak, kendi heyecanlarımızla kapılmak ... Bunlara kapılırsak bence rahat edeceğiz gibi geliyor şimdilik. Yarın ne hissederim, bilmiyorum. Hep bunu söylüyorum. Çünkü her gün değişiyor yani.

Esat'ta oturdum, Ayrancı'da oturdum. Genel de oralar kabul ediyor lubunyaları. Biraz fazla da kira olsa verdikleri. Oralarda hani şey yapabildik, yaşayabildik. Ya mesela Keçiören'de yaşayamayız veya bilmem... Belki de yaşarız, bilmiyorum ya. Yani belki de yaşarız yani. Belki de bu da bizim ön yargımız bilmiyorum yani, denemek lazım. Başımıza birçok şey gelebilir ama yaşarız belki de. Ya bunu denemedik, belki de denedik. Deneyen insanlardan duyduğumuz hikâyelerle korktuk belki de yani hani. Ben mesela şu an burada yaşıyorum, belki de annemin de etkisi vardır. Ama yaşıyorum şu an. Hani annemin ulaşamadığı yerlerde vardır. Ama bir rahatsızlık duymadım şimdiye kadar. Daha yıkılmadı baksana tam anlamıyla. Burada yine bir yol geçiyordu hayatım, burası bayağı bir yoldu, aşağısı yine böyle ormandı, hep şöyle şöyle evler, küçük evler... Yani şöyle evler vardı işte: kare, bahçeli, herkesin bahçesinin olduğu. Yazın bahçeler ekilir. Komşuluk ilişkilerinin olduğu. Biz mahallenin bakkalıydık ve herkesi tanırdık. Çoğu zaman anneme herkes gelip derdini anlatır. İşte ekonomik durumunu da oradan öğrenebilirsin kişilerin. Ondan sonra ya mutluydu insanlar ya yani bahçesine ekiyordu; yazlığını, kışlığını, bilmem nesini şunusunu bunusunu yapıyordu. Ya açlık çekmiyorduk, bolluk vardı yani. Topraklar elimizden alınmaya başlandıkça, binaların içerisinde sıkışmaya başladıkça çok kötü şeyler yaşıyoruz aslında. Bu hani çok güzel gibi gösteriliyor ya koca koca binalar çok kötü. Çok kötü, yanlış şeyler

gösteriyorlar insanlara bence. Bu binalar hiç iyi değil yani. Mümkün mertebe kaçabiliyorlarsa kaçsınlar. Bu binaları da gerçekten buraya meraklı insanlara yüksek yüksek kiralara versinler.

“Bırak yaşasınlar” demek gerekiyor bence. Yani herkes birbirinin derdini, kavgasını, bilmem neyini şuyunu, buyunu dinlerdi. Sabah kalkardık, güzelce herkes işte evi temizlerdi, işine giden işine giderdi. Akşam belirli saatte insanlar işlerinden gelirdi. Sokağımızda ip atlardık, çinçan oynardık, ne bileyim topal oynardık. Gençler bangır bangır müzikler açar, bangır bangır müziklerden böyle hani şarkılar söylerdi, şarkılar dinlerdik. Ondan sonra ne bileyim ben işte aynanın seni seviyorum anlamına geldiği duygular, işte tarağın seninle evlenmek istiyorum dediği, tarak hediye etmenin anlamlarının eşyalarının da anlamlar yüklediğimiz şeyler olurdu. İşte ne bileyim ben, güzeldi bence. Ben çok mahallede bir korunma vardı mahallemizin çocuğu, mahallemizin kızı, mahallemizin bilmem nesi gibi şeyler vardı ve sabahtan akşama kadar bahçelerde oturur, beraber oturup şarkılar dinler, hayaller kuran insanlardık. Bu mahalledekini anlatamam. Çünkü yani hiçbir şey hissetmiyorum. Yani o döneme dair hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece o döneme dair şöyle bir güven var. Yıllar sonra doğduğum, büyüdüğüm bir yerde artık bir evim var. Ve annem komşu bana. Kendimi iyi hissediyorum. Ama bir taraftan eskiden bu mahallede oturan komşularımın da hâlâ bana tuhaf baktığını görüyorum. Yıllar olmuş geçmiş, bir tane kız göğüslü onlar için önceden ufacık bir çocuk, şimdi bu hale gelmiş, bakıyorlar yani gözlerini ayırmadan bakıyorlar. Baksın ne yapayım. Ne yapacağımı bilmiyorum bazen. Ben de ne yapacağımı bilmiyorum hani. Yazık bu insanları ve bizi binaların içerisine sokmuşlar yani. Böyle binaların içerisine baktığında modern “ah ne güzel” filan. Güzel görünen yerler. Buranın en güzel şeyi bu balkonu bence. Balkonda oturuyorsun, camını açıyorsun; ohhh rahat! Onun dışında bir güzelliğini göremiyorum.

2005’ler, 2006’lar, 2007’ler iyiydi. Yani gerçekten Avrupa Birliği, açılım süreci, işte gidiyorsun AKP’lilerle görüşüyorsun. Diğer siyasi partiler böyle şeyi veriyor yani bir rahatlık var. Ya ben DEHAP’ı bilir misin? DEHAP’ın içerisinde örgütlendim, ilk böyle lubunyalığım meselesi de ilk o dönemlerdeydi. Tekrar 2000’lerde Ankara’ya geldiğimde DEHAP’ın içerisinde gidiyordum, Mamak ilçeyi açıyordum mesela. Diyordum ki hani “benim gibi insanları da görsünler” diyordum ve ben açmak istiyordum, hevesleniyordum. Sonra işte tekrar bir sivil toplum örgütünün içerisinde olmak istedim. “Niye LGBT örgütlerinin içerisinde mücadele etmiyorum ki” demeye başladım.

Ve o dönemlerde şeydi yani mesela son yaptığım şeylerden bir tanesi DEHAP'ın İç Anadolu Bölge Konferansı'nda cinsel yönelim ve cinsel kimliği ibaresinin parti tüzüklerine geçmesi için bir önerge verdim ve oradan sonra bir kırılma noktası oldu siyasi partilerde. Onları almaya başladılar. Yani siyasi partiler de tüzüklerine bunları geçirmeye başladılar. Ve ondan sonra artık siyasi partinin içerisinde değil de biz homojen bir topluluk değiliz, çünkü sert bakıyorlar. Eğer DEHAP'a inanıyorsan “sen şusun” etiketi yapıyorlar. CHP'liysen busun, AKP'liysen busun, bilmem ne sen busun etiket yapıyorlar ya... Ben o etiketleri üstüme almak istemedim artık. Ya ben lubunya kardeşlerimle, trans kardeşlerimle, eşcinsel kardeşlerimle, biseksüel kardeşlerimle veya seviştiklerimle, sevişmediklerimle aşk demek istedim yani. Yani hani sevgi demek istedim, sevişme demek istedim. Biraz daha oralar şey, daha böyle hani siyasi partiler başka bir kafası var. Ama LGBT'lilerin biraz daha farklı, rengârenk de bir kafası var. Orada olmak istedim. Yani ve siyasi kimlikle değil tabii ki siyasi kimliğimi de bırakarak değil. Yani benim de inandığım, değer verdiğim, birtakım şeyler var ve kendimi o değerlerimle birlikte orada nasıl var edeceğimin yolunu aradım ve hâlâ o yol devam ediyor aslında. O zamanda şey diyorduk. Bir gün AKP'li LGBT'liler, CHP'li LGBT'liler bilmem neler de çıkar ortaya dediğimiz yerden bugün varlar. Yani öngörmüşüz veya öngöremeden böyle davranmışız ama bizim önemli olan o dönem bir arada olmamızdı. “Bir aradalığı başarabilecek miyiz?” gibi. Biz de başaramadık çok yani, belirli günlerinde dışında. Mesela Onur Yürüyüşleri veya işte 20 Kasım translara yönelik nefret suçları, seks işçileri hakları gibi yerlerde bütün kimliklerinizi bırakıyoruz. Siyasi kimliklerimizi, diğer kimliklerimizi ya da bırakmadan orada hani bir kaos yaşıyoruz. Böyle iyi gibiydi. Yani kendini ifade edebileceğini alanlar yaratıyordun. Sonra bir anda hatta şey yani şaşırtıcı bir şey. Recep Tayyip Erdoğan LGBT hakları diyordu LGBT hakları da “tabii ki onların da hakları var, vereceğiz” diyordu. Yani bu Türkiye siyasetinde önemli şeylerdi. Yani siyasetçiler artık LGBT hakları demeye başlamıştı ve bu bize de bir özgüveni beraberinde getiriyordu. Çünkü o kadar dışlanmış olmak şimdi birileri artık “varsın da yani bir yere kadar hakkın var. Tamam” dese de “tamam varız” artık dedikleri bir yeri görmek hoştu. En son işte Cumhurbaşkanlığı düzeyinde Selahattin Demirtaş'ın TRT konuşmasında ve televizyona çıktığında LGBT haklarını dile getirmesi iyiydi ama mesela geçmişteki translar, “Refah Partisi döneminde rahattık” diyorlar. Bizden önceki dönem orası çok enteresan. Mesela Refah Partisi'nin en rahat oldukları dönemden bahsetmek bence onlar hissetmiş bunu. Ve bunu söylüyorlar. Çok korkmuşlar ve ama korktukları gibi olmamış. Hatta Refah Partisi genelevlerine gidip çalışmalar yürütmüş. Ne bileyim ben işte Özal döneminde çıkartılan yasa,

Bülent Ersoy'un işte yasaklı süreçlerinin bitmesi, liberal bir dönem... Başka çatır çatır birçok lubunyanın televizyonlarda veya her tarafta görünüyor olması da başka bir şey.

Ya biz bir kartız gibi geliyor bana. Bir siyasi kart, oy veya seçim dönemlerinde başka başka böyle hani refleks göstermek istedikleri zamanlarda, oy toplamak istedikleri zamanda, böyle o kartları istedikleri gibi kullanmaya çalışıyorlar. Sonrasında “yani bunlar iki sonra evlilik hakkı da ister” dedikleri bir yere kadar tekabül ediyor. Ve onun için siyasi partilere karşı inancım çok yok ama “oy kullanıyor musun” dersen; evet, kullanıyorum yani. Rahatsız olduğum bir siyasi partiye karşı belki hiç inanmadığım bir siyasi partiye de oy attığım zamanlar oluyor. Yani hep bir malzemeydik aslında, nasıl kullanıldığını şimdi gösteriyor. Bugün Onur yürüyüşleri yapılmıyor. Yani o dönemlerde Başbakanlığı isteyen bir Recep Tayyip Erdoğan bugün işte Cumhurbaşkanlığı olduğu bir dönemde Onur yürüyüşlerinin yapılmadığı bir dönem veya işte Ankara'daki dernekler yasaklı. Sadece LGBT üzerinden bakacak olursam yasak, yasak, yasak... Ama var bir taraftan da hâlâ duruyorlar, kapatmadılar. İlk kurulma döneminde mesela kapatma kararları açıldı, örgütlenme hakkının önünde bir engel diye ki şey AK Parti'de bir siyasi partinin kapatılması, kapatılmaması ile örgütlenme hakkı üzerinden kendini var eden bir siyasi partiydi ve bizim üzerimize dava açıldığında “aynı şeyi yaşamıyor muyuz?” diye götürdüğümüz “evet örgütlenme hakları vardır” dedi. Yani daha Avrupa Birliği'ne yakınken o dönem daha Avrupa Birliği'nden uzaklaşmış, tamamen bir çıkar kartı gibi görüyorum şu an. Her an bir siyasi parti savunduğumu reddedebiliyordu. Ne kadar acı! Diyanet Vakfı Ramazan'ın ilk hutbesinde bu ülkede koronavirüs gibi bir herkesin dili, dini, ırkı, mezhebi, yönelimi, kimliği, bilmem ne ile mücadele etmesi gerektiği; herkesin eşit olduğu bir yerde bir salgınla mücadele ederken Diyanet İşleri Başkanı fetvasında işte eşcinseller ile ilgili bir açıklama yaptı. Ne kadar tuhaf! Yani hedef gösteriyor. Aynı Diyanet Vakfı HIV, AIDS ile ilgili birçok birime üyeyken HIV, AIDS'lilerle ilgili aslında bir açıklama yaptı. Bir nefreti körükleyen bir şey yaptı. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu demek geliyor içimden. Devlet birçok işte ne bileyim İstanbul Sözleşmesi veya işte Avrupa Birliği konjonktürün de birçok şeye imza atarken Avrupa'da veya Birleşmiş Milletler'de cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ile ilgili birçok şeye imza atarken burada tam tersini savundu.

Bir bana şey geliyor yani. Dert; ülkenin toplumsal refahından çıkmış, kişi hak ve özgürlüklerinden uzaklaşmış, sadece oy devşirme çabası gibi geliyor. Yani bunu istemiyorlar, yani hak ve

özgürlükler bilmem hiçbirisi umurunda değil. Sadece konuşuyorlar, söylüyorlar, bir yarış içerisinde, bir çatışma yaratmaya çalışıyorlar. Herkes kendi dilini kullanmaya çalışıyor. “Kimisi şu, kimisi bu” ama bir araya gelmek istemiyor kimse. Bir taraf millet diyor, bir taraf vatan diyor, bir taraf işte yurtseverlik diyor, bir taraf başka bir şey söylüyor. Hepsi başka bir şey söylüyor ama hepsi aslında bir taraftan ortak bir şey söylüyor ama başka bir şey söylüyorlar gibi. Yani herkes bu devleti, bu milleti, bu insanları savunuyormuş gibi ama herkes birbirine hakaret ediyor, düşmanlaştırıyor, uzaklaştırıyor. Yani anlamıyorum. Bu anlamıyorum, bilmiyorum cümlesini de çok kullandım galiba değil mi? Yani konuşmamız boyunca böyle. Sadece kafa karışıklıklarımı yaşadıklarımı, hissettiklerimi, duygumu anlatabilirim. Yani herkesin hayatın nasıl etkilediğini, hepsinin başka yansıması vardır muhakkak. Ama “kendimi nasıl etkiledi?” derseni yani korkuyorum. Her an başıma ne geleceğini bilmiyorum. Çok büyük bir belirsizlik var. Önceden bu ülkede haklarım ve özgürlüklerim için mücadele ederken bu ülkenin içinde miyim, dışında mıyım anlayamıyorum. Artık bir evimin olması, bir işimin olmasının bir anlamı olmamaya başladı. Her an, her şeyi, bir anda değişebilir bilmiyorum. Tamamen bugünün tadını çıkartmaya, bugünün ruh halini yaşamaya kalkıyorum. Aksi takdirde anlayamıyorum yani hani ama bir taraftan da kendi baskılandığım dönemi görürken dışarıya çıkmak, işte üç büyük şehirde yaşamak, sıkışmak, bilmem ne... Şimdi Türkiye’nin ne her tarafında “aa yapma lubunya” deyip böyle yaşayan lubunyalı da görüyorum. Belki o kafaya ulaşmak gerekiyor bilmiyorum.

Yani bugünü yaşa. Ve bugün için her şeyden önce kendin için bir şeyler yap gibi geliyor. Hayallerim işte sanat kampı yapmak istiyorum ya. Yani hayallerde çok değişen bir şey. Bir anda her şey değişebiliyor. Yani takıntılı bir şekilde bir şeyi saplanmak doğru bir şey değil. Bağımlı hale gelmenin biraz oradan kurtulmaya çalışıyorum ve hayallerimi de biraz böyle duygularımın üzerine kurmaya çalışıyorum. Mesela bunun... 2 yıl önce bir evim oldu hayalim var, şimdi yani böyle değil artık. Hayallerimi başka bir şey gibi olmaya başlıyor, değişiyor. Yaşam devam ettikçe de değişiyor ama şu anki odaklandığım tek şey bir sanat kampı kurmak. Böyle 6-7 dönümlük, çok denize yakın olmasına gerek yok. Deniz muhakkak istiyorum, öyle hani yukarıda da olsa ama denizi görsün yani, uzaktan da olsa deniz gören, böyle tavuklarım, işte ne bileyim ben ördeklerim, hayvanların olduğu, insanların olduğu, bir de yeşilliğin olduğu bir şey istiyorum. Ve bunu böyle işte eğlenceli bir yer, biraz insanların kendilerini cinsel yönelimlerinden, cinsiyet kimliklerinden, kadınlığından, erkekliğinden her şeyinden sıyrılmış bir şekilde gelip biraz

birbiriyle etkileşim haline girebildiği rahat bir ortam istiyorum. Gelsinler sanatçı insanların sanatçı olmasına da gerek yok insanların gelebildiği bir sanat kampı kurmak istiyorum. Kimisi gelsin atölyemi yapmak istiyor desin ki ben atölye yapmak istiyorum, gönüllü mü çalışmak istiyor çalışma yapsın. Bir de belirli dönemlerde de bunu ticaret olarak da yapmak istiyorum yani. Hayatımı devam ettirmek ve başka hayalleri ulaşabilmek için buradan para da kazanmak istiyorum. Bir de şey gibi böyle. Belirli dönemlerde travma yaşayan insanları o yerde ağırlamak istiyorum. Hani bazen hiçbir şeyle uğraşmak istemezsin de sadece kaçmak istersin. Evinin içerisine kendini kapatırsın, yatağından çıkmak istemezsin, kimseyi görmek istemezsin bilmem ne yapmak ama sadece sığınacağı yer bir koltuktur, bir yataktır bir televizyondur. Ama bir taraftan da dışarıya çıktığında başka bir şey de yaşamak istersin, öyle bir ortam da şeyi var. Bir kamp var ve belirli dönemlerde, belirli sürelerle insanları ağırlamak istiyorum. Yani travma merkezi gibi de düşünüyorum biraz daha sanki. Böyle insanların birbiriyle sosyalleşeceği, başka etkileşimlere geçeceği, başka böyle hani adını travma merkezi gibi de düşünmüyorum. Doğal yani gelsin, biraz tavukla uğraşsın. Yani kendini o odanın içerisine kapatmak istiyorsa kapatmak istiyorsa da kapatsın, kimse ona da niye kapatıyorsun, iyi misin değil misin diye sormasın. Kendi dünyasını yaşasın. Bir şey konuşmak istiyorsa konuşsun, konuşmak istemiyorsa konuşmasın. İllaki bir psikolog desteği olmasına gerek yok. Yani hani veya işte bilmem ne ile değil yani hani veya bir şey yapmak zorunda hissetmesin. Sadece gelsin, yemeğini yesin, gitsin, yatsın. Niye yemek yedin? Bu yemek yemek için hani bunu kazanman gerekiyordu düşünmesin yani. Onun kendini kendine kalabileceği zamanı kendi istediğini yapabileceği zamanı yaratmak gibi bir şey istiyorum. Şu anki hedefim bu. Bunu yapmak istiyorum yani.

Öbür hayal ettiğim tam böyle şeyi oluşturmam. Aslında her şeyi oluşturdum da hep maliyet çıkıyor, hep para çıkıyor insanın karşısına ya. Aslında çok tuhafız. Yapabilecek imkânlarımız da var. Bir araya gelemiyoruz sadece. Korkuyoruz, kaygılarımız var yani. Nasıl bir araya gelebiliriz ki ya? Hani şey gibi mülkiyet, para, işte bilmem ne o çok... Gidip toprak alalım. Gerçekten devlete karşı en iyi mekanizmada toprak almak bence yani kendi köylerini kur kardeşim. Gelsinler seçim çalışmasını oraya, dalga geç gönder. Veya “benim için ne yapacaksın” de. O anki toprağın için yapacağı vaadini al ve kendini geliştirmek için daha çok toprak almak için sana hizmet etsinler. Şunu istiyorum, ağaçlar olsun alabildiğine. Ya biraz düzlük bir yer olsa, aynı zamanda böyle tarımda yapabileceğim, soğan ekebileceğim çok özledim böyle şeyleri yapmayı. Yediğimiz

tohumları tekrar tohuma çevirebileceğimiz, o tohumları alıp önümüzdeki yıl ekebileceğimiz, işte bir yediğimiz sebzelerin şunlarını bunlarını çay olarak kullanabileceğimiz, geri kalan tohumlarını tohum olarak kullanabileceğimiz işte attıkları toprak olarak tekrar yapıp geri dönüşüm yapabileceğimiz, hayvanlarımız için yeterli buğdayı ekebileceğimiz, arpayı ekebileceğimiz bir yer istiyorum yani. Hani o ne kadar yeter bilmiyorum. Ama mesela hani 2 tane tavuk beslemekle başlarsın, ona göre toprağını daha sonra alırsın. Bir taraftan da şeyi istiyorum. Oradaki birikimi tekrar toprak alması için devam etmesi veya hayallerini gerçekleştirecek belki bir süre sonra fon sağlayacak bir yer. Yani gerçekten hayallerini gerçekleştirmek isteyen insanlar için orası belki bir süre sonra para sağlayacak. Bir Avrupa Birliği değil de kendi fonunu kendin ürettiğin, kendi çekirdek fonundan beslendiğin, kendi inananlarıyla birlikte bir şey yaptığın bir hale dönüşsün. Deniz muhakkak olsun istiyorum. Çitler istiyorum, çitler olsun ya. Tahta çitler istiyorum. Eski şeyi istiyorum böyle 80'ler 90'lar ruhunu istiyorum. Belki 70'ler ruhunu. Mesela şey istiyorum. Plaklar çalsın, eski o müzikler olsun istiyorum. Yani girdiğinde böyle Türk filmi sahnesine girmişmiş gibi bir kendini bugünün bu metropol halinden o döneme yansıtan bir başka bir şeye bırakmak gibi. Ya özlem duyuyorum, yani o çocukluk gençlik bilmem ne ona ne deniliyorsa artık oralara özlem duyuyorum ve çok güzel anlar da onları yaşamak istiyorum. Yani yaşatmak da istiyorum, onların da hakkı. Yani bundan sonraki çocukların, gençlerin her neyse onların da hakkı bence; bunu sadece Türk filmlerinde görmesinler. Bir set gibi düşün gelsinler içinde yaşasınlar kardeşim. Yani hayvandan korkmasınlar. Kendileri niye beslemesinler bir tavuğu? Veya havuz kenarında niye böyle hani yapmak istedikleri hiç tanımayan insanlar birbirleriyle beraber ortak projeler yapmasınlar? Temas etsinler birbirine; yani bir engelliye, işte bir transa, işte bir Roman'a, bir Kürt'e bir bilmem neye yani orada hani bunların da bir anlamı olmadığı bir mahalle kültürü gibi. Bir mahalle istiyorum galiba.

Annem çok şeydi... Okuldan eve, evden okula gönderirdi, getirirdi yani. 4 kız çocuktan sonra doğumunun kötü tarafı da bu. Hani kız çocuklarını nasıl yetiştiriyorlarsa belki seni de öyle yetiştiriyorlar. Onlar gidip geliyorsa çocuğum da gidip gelecek. Erkek çocuğusun, daha korunmalısın yani, koruması gerekiyor seni. Çünkü 4 taneden sonra bir tane erkek çocuğu olmuş ne kadar değerli. Eksik dilek dilemişler. Valla öyle diyorum ben yani. Bununla ilgili bir yazım da vardı: 'Eksik Dilek' diye aile ile ilgili yazdığım için. Yani belirli bir şey yok, belki bir toprağı bulur mesela benim çok değişken ruh halim. Önceden buna çok kıızıyordum, şimdi çok seviyorum

bu huyumu. Diyelim ki bir tane toprak bulduk, bir şey yapacağız. Bir anda fikirlerle birlikte değişebilir o yani. Öyle hiç sabit “aa, şu olsun, muhakkak olsun” filan diye bir şeyim yok. Huzurlu olalım orada. Annem nasıl öğrettiyse öyle yaşamışım. Yıllarca ben Pembe Hayat’la ev arasında yaşadım, gittim burada. Eskiden mesela şey vardı. Gençlik Park, lunapark vardı. Orada böyle flamingolu bir yol vardı. Orada böyle götümüzü kıvıra kıvıra yürürdük. Cumartesi pazar günü askerler gelirdi oraya, abazalar hepsi. Onlar bize bakardı, biz saçımızı atar filan, telefon numaramızı verir sonra buluşur filan, sonra sevişirdik. Veya işte Sakarya Meydan vardı önceden, Sakarya Meydan havuz vardı orada. Havuzun başında buluşurduk. Lubunyalar “kaa kaa kii kii” bilmem ne birbirimize güler, eğlenirdik. YKM önu buluşma noktalarımızdı, oralarda buluşurduk. İşte üç film birden oynatan sinema yerleri vardı. Filmlerin olduğu yerler sinemanın içerisinde buluşurduk. Hamamlar vardı, hamamlarda buluşurduk Şengül Hamamı filan lubunya hamamıydı yani, giderdik, kıyafetlerimizi çıkartırdık, orada birbirimizi azdırır, bilmem ne orada bir şeylerimizi yapar, orada bırakır dışarıya çıkardık. Böyle şeyler yok şimdi, yok barlar var, kulüpler var. Belki de var, ben bilmiyorum artık. Gittikleri yerler.

Ne bileyim ben işte belirli parklar var, oralara gidiyorsun, orada belki yaşıyorsun ama ben eski tadı alamıyorum. Yani gidip de sokakta birisine... İnternet var şimdi, internetten arıyorsun, yazıyorsun. Milletle anlaşıyorsun, konuşuyorsun, buluşuyorsun. Ne yapman gerekiyorsa oradan bütün fantezilerini de konuşabiliyorsun. Hatta hiç tanımadığım bir kişiye her şeyini anlatabiliyorsun. Ondan sonra eğer istiyorsan devam ediyorsun, istemiyorsan engelliyorsun, olay bitiyor. Fotoğraflar da atıyorsun, olay bitiyor yani bu. Ay güvenli hissetmesen ne olacak, başka şansın mı var? Sokağa çıkacaksın, ya birisini bulacaksın ya da bulamayacaksın. Ama bir taraftan lubunyalığımı da yaşayacaksın, için kıpır kıpır o gençliğin verdiği cesaret, o bence bir hormon başka bir şey. Çok cesaretlisin, çok cesursun yani, dayak da yesen tekrar kendine geliyorsun. “Ahh, kız dayak da yedik; şöyle, şöyle oldu.” filan diyorsun. Ay bazen şey, heyecanlı şeyler var. Mesela otobüs motobüs arkana birisi geçer, filan böyle sürtünür mürtünür, bilmem ne. Ayy, Allah'ım bir de hoş bir şeyse inanılmaz tahrik olursun ya, fortçuluk denilen şey. Bazen de kendini onun önüne atarsın. Hoş bir tanesini gözüne kestirdin, çaktırmadan onun önüne filan geçersin filan. İnanılmaz heyecan verici şeyler, o heyecan ve şeyler artık yok. Bir taraftan artık birisinin birisine bir şey söyleme lüksü yok. “Ay beni taciz etti, ay bana şiddet uyguladı! Aman Allah'ım, bu bilmem ne filan” her şey gitti. Bütün heyecanlar meyecanlar gitti. Kime nasıl konuşacağını, kime nasıl

davranacağını, kimle nasıl iletişim kuracağını, kime ne diyeceğini şaşırdın kaldın; nasıl davranacağını... Ben şaşırdım kaldım vallahi! Yani sizi bilmem, istemediğim zaman da tepkini veriyorsun, oradan uzaklaşıyorsun. Ama onu da şey yapmıyorsun. Daha daha üstüne gidiyorsa bunu yapabilirsin. O da şunu anlaması gerekiyor, istemediğin anda seni zorlamaması gerekiyor. Yani bunun da yöntemi buydu. Başka bir dili vardı, başka bir lisanı vardı onun da aslında. Yani düşünsene mesela diyorum ya, anlatıyorum, sinemada 3 film birden oynuyor, sen gidiyorsun birisinin yanına oturuyorsun. Yavaş yavaş kolunla, bacağınla, sonra elini atıyorsun. İstemiyorsa elini itiyor. Senin onu zorlamanın bir mantığı yok. Oradan kalkıyorsun, başka birisinin yanına oturuyorsun. İkinci kişinin yanına gidiyorsun, oturuyorsun, o istiyorsa devam ediyorsun.

7-8 sevgilim oldu, hepsinden başka güzel tecrübeler aldım. Hepsinden de başka güzel tecrübeler aldım, deneyimler aldım. İnanmaz keyifliydi, hepsi de çok tatlıydı, çok güzel kavgalar ettik, çok tartışmalar yaşadık, çok güzel seviştik, çok güzel gezdiğimiz dolaştığımız yerler oldu. Çok güzel hayallerimiz oldu, hepsi ile başka başka bir şeyler yaşadık, başka başka kafalardı yani. Bence hepsi çok özel, hepsini çok teşekkür ederim yani, bunları yaşattıkları için bana. Ama sonra da “olmuyor kardeşim” filan deyip ayrıldığımız zamanlar oldu. Bunu zaman zaman aile için, zaman zaman mücadele için, zaman zaman işte kendin için, zaman zaman çevre için vazgeçtiğin zamanlarda oldu yani. Etkenleri vardı ya da ekonomik ya da başka bir şey yani o çatışmalar. Ama hepsinden bir şey öğreniyorsun. Ve onun içinde şey, yani ben zaman zaman şey de değildi sadece. Bu sevdiğim ve seviştik kişiler sadece erkek de değildi, kadın sevgilim de o kadın sevgililerim de oldu. Yani bir taraftan trans kimliğinin cinsel yönelimini de anladığım dönemler oldu ve hayata oradan da bakma şansım oldu yani, onu da yaşadım. Ve şey gibi geliyor bana. Bırak kendini ve yaşa ama âşık ol, âşık olmaktan korkma. Ne zaman aşk bitti hayatımda orayı bırak, başka bir şeye başla yani gibi geliyor bana. Tamam ama mesela kötü olan tarafı ayrıldığın zaman iletişimini kesiyorlar. Belki de bugüne kadar ben de böyle yaptım, kesmemem gerekiyor. Yani ben de yapmış olabilirim. Kesmeden devam etsin. Güzel şeyler biriktirmişsin, en iyi seni anlayacak kişiler onlar. Senin kavgana, senin tartışmana, senin yatağını, senin sevişmeni üç aşağı beş yukarı tahmin edip beraber hayatına soktuğun insanlar, keşke onlarla devam edebilse. Ama edemiyor işte, yani bir şekliyle... Bizimkiler evleniyor mevleniyor, bir şeyler oluyor yani. Bir de seni herkesle tanıştırmıyorlar yani.

Yani sen transın, seninle işte ne bileyim dışarıda gezmek, onlar için çok rahat bir şey değil veya ailesiyle tanıştırmak çok rahat bir şey değil. Olanlar da oldu. O ayrı bir şey bunun mücadelesini verenlerde oldu. Ama genel olarak yani bir şey olmak zorundalar. Erkeksen erkek olmak, kadınsa kadın olmak veya bir şey olmak, çok güçlü bir hikâye trans. Yani bir transla çıkmak da güç isteyen bir şey yani. Onlar da o dünyaya kapılıp gidiyorlar galiba. Bilmiyorum yani. Çok sevdiğim de şey yani böyle kendisi olanlardı yani, kendisini rahat yaşayanlardı. Bir de çok dominant bir kadındım galiba ben. “Otur, otur; kalk, kalk” yani erkeklere karşı öyle dominasyonum vardı yani hani. Bir dakika sus yani eşit değiliz. Daha dediğin bir yerde öyle şey kullandım, bir yerde vardı hoşuma gidiyordu. O an onu yaşamak istiyordum, yaşadım. Bazen domine edilmek de istedim. Mesela kızıyoruz ya hayatımızda “erkek egemen sistem...” o kafada değilim yani, eğer gerçekten domine edilmek istiyorsam, ona ihtiyacım varsa edileyim yani. Hiç sorun değil benim için. Yani karşılıklı seksin esnasında kavga da edebilirim. Ağzımızı, yüzümüzü de kırabiliriz karşılıklı rızaysa, bundan keyif alıyorsam hiç bırakman. Yani kimseyi ilgilendirmez. Hiç o tarafta da değilim. Orada erkek egemen, kadın egemen bilmem neyi bir şey kurmak istemiyorum. Orada bir ilişki yaşıyorum. Ya ben ne istiyorum etrafı rahatsız etmeden.

Yani ilişkiyi bir yatak odasına hapsedmek de istemiyorum, renkli bir dünyam var. Gidip ormanlarda, ormanlarda da vermek istiyorum. Yani sevmek, sevişmek orada da istiyorum veya fantezi dünyam geniş. Ne yapayım her geçen gün daha da gelişiyor. Bu benimle ilgili bir şey değil yani, bunu istiyorum ve yapıyorum. Bunları yapmak için yaşıyorum. Bir taraftan hani ön yargılara düşmemek için dikkat ettiğim yerler oluyor ama ben bunu yaşamak istiyorum. Kime ne diyorum yani? Ne yapayım, ben bunu yaşayacağım, ben bunu istiyorum yani. Veya “gerçekten bunu istiyor muyum?” bir başkasından duyuyorum mesela. Heves ediyorum, gidiyorum, yaşıyorum ondan keyif almadığım zamanlar da oluyor. “Kızım sen bunu niye yaşadın?” diyorum bu keyifli değilmiş ama deneyimlemek, yani bir denedim, yani hani belki hoşuma gidecek, belki de bazısından duyuyorum. Anlatıyorlar, tanıklarını ilişkilerinde. “Ayy kız bunu da yaşayayım filan. Ayy yaşayayım mı, yaşamayım mı?” filan diyorum. Gerçekten gidiyorum, yaşıyorum, çok keyif alıyorum. “Ay diyorum, bu da güzelmiş!”

Yani benim için mücadele kaynağı sevgi, sevişme, aşk. Hayatımdaki mücadeleye insanlar böyle baksın istiyorum. Bakarlar, bakmazlar, ben böyle bakıyorum, böyle yaşamak istiyorum. Bunun

başka şeyi yokmuş gibi geliyor bana. Yani hayata bakışım, politik duruşum bu. Sevgi, sevişme, aşk kardeşim. BDSM diye bir şey var ve kadın dominasyonu erkekler tarafından çok sevilen bir şey aslında, kadınlar kendilerini keşfedemiyorlar. Yani köle seansları var. Yani kırbaçlar, bilmem neler, şunlar bunlar var. Çok renkli hayatlar var ve erkekler sadece karşı cinsin belirli organlarından keyif almıyor aslında, karşılıklı keşfetmek gerekiyor sadece. Yani karşılıklı keyif aldığım müddetçe hiçbirisinde bir sorun yok gibi. Seviyorlar yani, bazı erkekler bana hizmet etmekten çok keyif alıyor veya cezalandırılmaktan çok keyif alıyor. Ben bunu yaşıyorum mesela yani. Sadece kendime hizmet ettirip parasını aldığım insanlar var. Düşünebiliyor musun? Bana hizmet edeceksin, bunun için para ödeyeceksin, cinsellik yok. Ben sana hakaret edeceğim, aşağılayacağım seni, bunun için para ödeyeceksin. Düşünebiliyor musun, cümlesi tehlikeli. Böyle yaşayanlar var ve bundan keyif alıyorsa karşılıklı bence sorun yok.

Dünya için mutlu olmak istiyorum. Yani ülke için değil, benim için. Şey karşılayabilirler, tepkisel karşılayabilirler ama umurumda değil yani. Bir kürenin içerisindeyiz. Küre midir, işte elips midir bilmem ne midir? Yaşayıp gidiyoruz yani. Başka dilleri, başka günlerimiz, dillerimiz, renklerimiz, bilmem nelerimiz olabilir. Farklı farklı dünyaya gelmiş olabiliriz, hepimiz aynı şey değiliz ama yani yaşayabiliriz. Bunu umut etmek istiyorum, beraber yaşayabiliriz, beraber birbirimizi tanıyabiliriz. Yani öfkeli davranmak zorunda değiliz birbirimize yani, hani yaşanılabilir. Umutluyum, başka çarem yok ki yani umutlu olmadan başka çarem yok. Umutlu olmak istiyorum ve umutluyum da. Tabii ki, yani kendim için umut. Yaşamak istiyorum. Başkasının ne kadar, ne olduğu da önemli değil açıkçası. Ben umutlu olmak istiyorum. Çünkü enerjimi de yapacağım işleri de umudumdan alıyorum yani.